

คนตัวจิ๋ว

วรรณกรรมเยาวชนรางวัลเหรียญคาร์เนกี
จากสมาคมห้องสมุดแห่งอังกฤษ

แมรี นอร์ตัน

สุทธิ ไสภา / แปล

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด
ณ อาคารหมายเลขห้า 5/4 ถนนสุขุมวิท ซอย 24 กรุงเทพฯ 10110
Fax (+662) 261-3863 Email : <bflybook@hotmail.com>

The Borrowers

by

Mary Norton

Illustration by Diana Stanley

คนตัวจิ๋ว⁺

เขียนโดย
แมรี นอร์ตัน

แปลโดย
สุทธิ ไสภา

บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บุรพัทธ์ เทวานิมิต, สุรปรีย์ ปิยสาระ

The Borrowers by Mary Norton
 Text Copyright © Mary Norton 1952, 1953
 Illustration by Diana Stanley © Orion Children's Books, 1952
 All rights reserved

คนตัวจิ๋ว : The Borrowers

Thai language translation and Illustration rights arranged with
 ABACUS LONDON LTD. c/o Aitken, Stone & Wylie Limited
 and Orion Children's Books, England
 through Tuttle-Mori Co., Ltd.

Thai edition copyright © Butterfly Book House 1997
 Butterfly Book House is an imprint of
 Butterfly Publishing Limited
 Number Five Building
 5/4 Sukhumvit 24 Road Bangkok 10110 Thailand
 FAX (662) 261-3863 Email : <bflybook@hotmail.com>

หนังสือนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติโดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
 แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด
 การแปล-พิมพ์ภาษาไทย และรูปประกอบ ได้รับลิขสิทธิ์จากผู้ถือลิขสิทธิ์
 ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ

บรรณาธิการอำนวยการ : ผกาวัต อุตตโมทย์
 บรรณาธิการอาวุโส : ประคิด ชุมสาย ณ อยุธยา, ระวี ภาวิไล
 คณะบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ผุสดี นาวาวิจิต, เพ็ญศรี ทองใหญ่ ณ อยุธยา,
 บุญหลง ศรีกนก, สนสร้อย เทวานิมิต, นุชา สิงหวิริยะ, สุรปริทย์ ปิยสาระ
 พิษชา ถาวรรัตน์, บุรพัทธ์ เทวานิมิต, มกุฏ อรฤดี
 บรรณาธิการฝ่ายศิลป์ : อภิชัย วิจิตรปิยกุล
 ฝ่ายศิลป์ : วิกรัย จาระนัย, เฉลิมชาติ เจริญดียิ่ง

ISBN 974-14-0195-7

คนตัวจิ๋ว

เขียนโดย แมรี่ นอร์ดัน

แปลโดย สุทธิ ไสภา

พิมพ์ครั้งที่สอง มกราคม พ.ศ. 2545

(ฉบับแก้ไข) พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2540

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด

ณ อาคารหมายเลขห้า

5/4 ถนนสุขุมวิท 24 กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ (02)261-6330, 663-4660 โทรสาร (02)261-3863

จัดจำหน่ายโดย บริษัทดวงกมลสมัย จำกัด

90/21-25 ถนนราชปรารภ มุมมัยกะสัน

หน้าโรงพยาบาลนครโอเอ. วิทยาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ (02)245-5586, 247-1030 โทรสาร (02)247-1033

ออกแบบปกโดย เฉลิมชาติ เจริญดียิ่ง

รูปประกอบโดย ไดอาน่า สแตนเลย์

เรียงพิมพ์โดย บุรีรัตน์ คลีซายาย

จัดรูปเล่มโดย จุมพฏ วิญญานภ, วิกรัย จารณะนัย

ตรวจทานโดย ผกาวัตติ์ อุตตโมทย์, วราภรณ์ รุจิเพ็ชร,

สนสร้อย เทวานิมิต, ขวัญใจ เอมใจ

เพลทสีและขาวดำโดย เจ. พีล์มโปรเซส

พิมพ์ที่ สยามบรรณการพิมพ์ กรุงเทพฯ พ.ศ. 2545

ราคา 139 บาท

ความนำสำนักพิมพ์

‘คนตัวจิ๋ว’ซึ่งแปลจากเรื่อง *The Borrowers* มีใช้หนังสือธรรมดาของวงการหนังสือ เพราะเป็นเรื่องที่กล่าวขาน และยกย่องชมเชยกันมากตลอดเวลา นับแต่พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1952 ที่เดียว

แมรี นอร์ตัน เขียนเรื่องนี้ด้วยการใช้จินตนาการลึกซึ้งพิสดาร จนทำให้เรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ดูเหมือนกับ‘เป็นไปได้’ในความคิดของผู้อ่าน

จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่วรรณกรรมเยาวชนแสนสวยเรื่องนี้ได้รับรางวัลเหรียญคาร์เนกี จากสมาคมห้องสมุดอังกฤษในปีเดียวกับที่พิมพ์เล่มนั่นเอง

หนังสือพิมพ์ซันเดย์ไทมส์ก็กล่าวยกย่องหนังสือเรื่องนี้ไว้ว่า ‘เป็นงานเขียนที่แสนสวย ดงามราวบทกวี และตื่นเต้นเร้าใจตลอดเรื่อง คนตัวจิ๋ว มีบางสิ่งที่ลึกลับ ขวนขว้า และชวนให้สนุกสนานไปกับเรื่องราวเหล่านั้น’

แฟรงค์ แอร์ ได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อ ‘หนังสือเด็กของอังกฤษในศตวรรษที่ยี่สิบ’ ว่า ‘จินตนาการเหนือจริงร่วมสมัยเรื่องคนตัวจิ๋ว ดูเหมือนจะเป็นหนังสือที่ประสบความสำเร็จสูงสุด และได้รับความพึงพอใจมากที่สุด’

ความคิดฝันและจินตนาการของเด็ก ๆ นั้น เป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับพวกเขา ที่จะเติบโตขึ้นเป็นคนหนุ่มคนสาวและเป็นผู้ใหญ่ที่รู้จักใช้ความคิด ยิ่งมีความนึกคิดที่แปลก ๆ จากสิ่ง

จำเจมากเท่าใดในวัยเด็ก เมื่อเติบโตขึ้นก็จะรู้จักคิดสร้างสรรค์
มากขึ้นเท่านั้น

คงจะดีไม่น้อย หากจะช่วยกันสนับสนุน วางรากฐาน
ของการรู้จักใช้ความคิดในทางสร้างสรรค์เสียแต่วันนี้

สำนักพิมพ์ผีเสื้อหวังว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่ง
แม้เพียงส่วนเล็ก ๆ ที่จะช่วยเสริมสร้างจินตนาการอันยิ่งใหญ่ให้
แก่เยาวชนไทย

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2540

บันทึกผู้แปล

หลายปีมาแล้ว ได้อ่านหนังสือเรื่อง *The Borrowers* ของ แมรี นอร์ตัน รู้สึกชอบใจมาก และคิดต่อไปว่า น่าจะถ่ายทอดเป็นภาษาไทยให้ผู้ที่ไม่มีโอกาสอ่านภาษาอังกฤษได้อ่านกันบ้าง

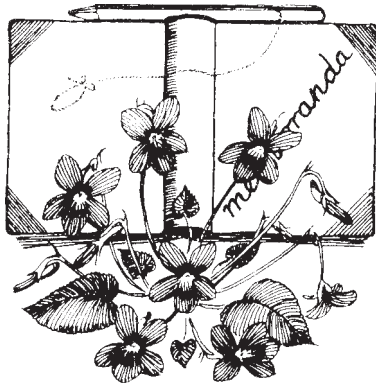
หลังจากอ่านจบครั้งแรกแล้วก็ทิ้งไว้นานหลายปี จึงได้เริ่มต้นแปล และรู้ว่า จินตนาการของแมรี นอร์ตัน ช่างทันสมัย และไม่มีวันล้าสมัยเลย ไม่ว่าจะล่องผ่านไปนานสักกี่สิบปี หรือถึงร้อยปีก็ตาม เพราะทุกยุคทุกสมัย มักจะมีเด็ก ๆ ที่สนใจใคร่รู้สิ่งซึ่งนอกเหนือไปจากความเป็นไปอย่างปกติธรรมดาของชีวิต บางคนอาจจะชอบคิดฝันและจินตนาการเหมือนตัวละครในเรื่องนี้ และมีความนึกคิดคล้ายตามไปกับเรื่องราวในหนังสือตลอดเวลา---นั่นคือความสำเร็จของผู้เขียน

สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่น่าคิดก็คือ การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาแนวจินตนาการแปลก ๆ เช่นนี้ อาจเป็นส่วนหนึ่งในการเพิ่มพูนสติปัญญาแก่เยาวชนได้อย่างมาก

หวังว่าผู้อ่านจะชอบเรื่อง 'คนตัวจิ๋ว' และเรื่องอื่น ๆ ของแมรี นอร์ตัน เช่น 'ปุ่มเตี้ยวิเศษ' 'จิ๋วชาวทุ่ง' 'จิ๋วลอยน้ำ' 'จิ๋วลอยฟ้า' และ 'จิ๋วล้างแค่น' ซึ่งล้วนกล่าวถึงได้เต็มปากด้วยคำเพียงคำเดียว คือ เป็น 'หนังสือดี'

สุทธิ ไสภา

สิงหาคม พ.ศ. 2539

อุทิศแด่
ชาرون ไรด์ส์

1

นางเมย์เป็นคนเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟัง ที่จริงไม่น่าจะเป็นฉันหรอก เพราะเด็กอย่างฉันไม่น่ารัก ไม่เรียบร้อย แล้วยังดื้อเสียด้วย หน้าก็บึ้ง ชอบจ้องตา แถมยังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอีก ควรจะพูดว่าเป็นคนชื่อ 'เค้ท' มากกว่า---ใช่แล้ว เค้ทต่างหาก

แต่ชื่ออะไรไม่สำคัญหรอก เพราะเค้ทไม่ได้เข้ามาอยู่ในเรื่องนี้มากนัก

นางเมย์อาศัยอยู่ในห้อง 2 ห้อง ที่บ้านพ่อแม่ของเค้ท ในกรุงลอนดอน ฉับเข้าใจว่านางเมย์เป็นญาติห่าง ๆ

ห้องนอนของนางเมย์อยู่ชั้นบน และห้องนั่งเล่นก็เป็นส่วนหนึ่งของบ้านที่เรียกว่า ‘ห้องรับอรุณ’ ตอนเช้าแดดส่องเข้ามาต้องขนมปังทาแยมในห้อง ดูสดใสดี แต่พอตกบ่ายแดดจาง ห้องนี้ก็กลับดูเศร้าหมองด้วยแสงสีเงินแปลก ๆ ที่ส่องเข้ามาแทน คล้ายยามสายัณห์ ซึ่งเป็นความเศร้าแบบที่เค้ทชอบ พอถึงเวลานี้ เค้ทจะแอบย่องเข้ามาก่อนที่นางเมย์จะตื่นน้ำชา นางเมย์ก็สอนให้เค้ทถักโครเชต์

นางเมย์แก่แล้ว เป็นโรคปวดเมื่อยตามข้อ นางไม่ใช่คนเข้มงวด แต่ทำทางจริงจัง เวลาอยู่กับนางเมย์ เค้ทจะไม่ได้อะไรเลย

นอกจากสอนถักโครเชต์แล้ว นางเมย์ยังสอนอะไร ๆ ให้อีกหลายอย่าง เช่น ม้วนไหมพรมให้เป็นรูปไข่ ซุนผ้า จัดลินชัก และคลุมกระดานู่มบางเบาลงบนข้าวของต่าง ๆ เพื่อกันฝุ่น

วันหนึ่งขณะที่เค้ทกำลังนั่งก้มอยู่บนเบาะ นางเมย์ก็ถามว่า

“ทำไมเจียบนักละ หนู เป็นอะไรไปหรือ หรือว่าทำล้นหายไปแล้ว”

“เปล่าค่ะ---” เค้ทตอบพลางก้มลงดึงกระดุมที่รองเท้า “หนูทำเข็มถักโครเชต์หายค่ะ”

ตอนนั้น นางเมย์กับเค้ทกำลังช่วยกันถักไหมพรมเป็นผืนสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ เย็บริมต่อ ๆ กันเป็นผ้าห่ม เหลือที่จะต้องถัก

อีก 30 ผืน

“หนูจำได้นะคะว่าเก็บเข็มถักไว้ที่ไหน” เค็ทรีบพูดต่อ
“หนูวางมันไว้บนชั้นหนังสือชั้นล่างสุด ใกล้เตียงของหนูค่ะ”

“วางบนชั้นล่างสุดเหรอ---” นางเมย์ย้อนถาม เข็มถัก
ไหมพรมของนางกระทบกันเป็นประกายใต้แสงไฟ “ใกล้พื้นห้อง
ไซ้ไหมล่ะ”

“ใช่ค่ะ” เค็ทตอบ “แต่หนูหาที่พื้นแล้วนะคะ พลิกพรม
ขึ้นดูด้วย หากันทั่วแล้วก็ไม่พบ แต่ไหมพรมสีคะ ยังอยู่ที่เดิม
ตรงที่หนูทิ้งไว้”

“เอาละสิ” นางเมย์อุทานเบาๆ “---อย่าบอกนะว่า
พวกนั้นเข้ามาอยู่ในบ้านนี้ด้วย”

“ใครคะ” เค็ทถาม

“พวกหีบยี่มนะสิ”

ดูเหมือนนางเมย์จะยี่มอยู่ในแสงสลัวๆ

เค็ทจ้องนางเมย์อย่างหวาดๆ ครู่หนึ่งก็ถามว่า

“มีจริงๆเหรอคะ”

“อะไรล่ะ”

“คนนะสิคะ---” เค็ทกะพริบตา “คนอื่น ๆ ที่มาอยู่ใน
บ้านเราแล้วก็หีบยี่มของนะค่ะ”

นางเมย์วางไหมพรมลง

“หนูคิดว่ามีไหมล่ะ”

“ไม่ทราบสิคะ---” เค็ทมองไปเสียอีกทาง พลาดัง
กระดุมที่ร่อนเท้าอย่างแรง “ไม่น่าจะมี แต่ก็---” เธอเงยหน้า

ขึ้น “แต่บางทีหนูคิดว่าต้องมี”

“ทำไมคิดว่าต้องมีละจ๊ะ” นางเมย์ถาม

“ก็เพราะของชอบหายนะสิคะ เช่นเข็มกลัดช้อนปลาย เป็นต้น โรงงานผลิตเข็มกลัดช้อนปลายออกมาเรื่อยๆ คนก็ซื้อเข็มกลัดช้อนปลายกันทุกวัน แต่พอต้องการใช้สักอัน กลับหาไม่เจอ ถ้าไม่ยั้งนั้นแล้วมันหายไปไหนหมดละ ถ้าจะใช้ตอนนี้ มันหายไปไหน หรือเข็มเย็บผ้าก็เหมือนกัน---” เค้ทพูดต่อ “แม่ของหนูคงซื้อเข็มเย็บผ้ามาแล้วเป็นร้อยๆ เล่ม จะวางทิ้งอยู่ที่ตัวบ้านได้ยังไงคะ”

“วางตัวบ้านไม่ได้หรอกจ๊ะ” นางเมย์เห็นด้วย

“ยังของอื่น ๆ ที่เราต้องคอยซื้ออยู่เรื่อย ซื้อแล้วซื้ออีก ดินสอเอเย่ ไม่มีขีดไฟเอเย่ ครั่งเอเย่ กีบหนีบผม หมุดติดกระดาดะ แล้วยังปลอกสวมนิ้วกันเข็มแทง---”

“เข็มเสียบหมวกยังไงละ---” นางเมย์เสริม “หรือกระดาดะซั๊บ”

“กระดาดะซั๊บนะหายบ่อยคะ” เค้ทเห็นด้วย “แต่เข็มเสียบหมวก---”

“หนูไม่รู้อะไร---” นางเมย์หยิบไปหมพรหมขึ้นถักต่อ “มีเหตุผลนะ เรื่องเข็มเสียบหมวกหายบ่อยนะ”

เค้ทตาโต

“มีเหตุผลหรือคะ---เหตุผลอะไรคะ”

“คือจี้ มีเหตุผลสองประการ หนึ่ง เข็มเสียบหมวกเป็นอาวุธอย่างดี แล้วยัง---” นางเมย์หัวเราะ “ฟังดูเหลวไหลนะ

แต่ว่า---” นางทำท่ารีรอ “เรื่องนี้มันเกิดขึ้นมานานมากแล้ว”

“เล่าให้หนูฟังหน่อยสิคะ” เค้ทขอร้อง “เล่าเรื่องเข็ม-
เสียบหมวกนะคะ---ยายเคยเห็นหรือคะ”

นางแม่เหล็กือบมองเค้ทอย่างตกใจ

“เอ้อ---ก็เคยจ้ะ”

“ไม่ใช่เห็นเข็มเสียบหมวกคะ” เค้ทรีบขัด “เห็นคนที่
เรียกว่าอะไรนะคะ---พวกหีบยี่มนะคะ”

นางแม่เหล็กังก

“ถ้ายังงั้นไม่เคยหรือจ้ะ” นางตอบทันที “ยายไม่เคย
เห็นพวกนั้นหรอก”

“แต่มีคนเคยเห็นนี่คะ---แล้วยายก็รู้เรื่องด้วย หนูแน่ใจ
ว่ายายรู้---”

“จ้! อย่าตะโกนสิจ้ะ” นางแม่เหล็กห้าม จ้องใบหน้าซึ่งแหงน
มองอยู่ แล้วยิ้มจนตาหยี “ยายมีน้องชายคนหนึ่งนะ” นางพูด
อย่างลึกลับ

เค้ทคุกเข่าบนหมอนรองนั่ง

“น้องของยายเคยเห็นคนพวกนี้!”

“ไม่รู้สิ” นางแม่เหล็กันศิริชะ “ยายไม่รู้หรือ” นางลูบผืน
ไหมพรมถักที่วางไว้บนตัก “---น้องของยายชอบเล่าเรื่อง
ร้อยแปดให้ยายกับน้องสาวฟัง เรื่องที่เป็นไปไม่ได้นะ ต่อมา
น้องชายคนนี้ไปตายในแนวรบทางตะวันตกเฉียงเหนือ---”
นางแม่เหล็กพูดเสียงแผ่วเบา “เขาได้เป็นนายพันเอกในกองทหาร
เขาตายอย่างวีรบุรุษ---”

“ยายมีน้องชายคนเดียวหรือคะ”

“จ๊ะ เป็นน้องคนสุดท้าย ยายคิดว่านี่แหละที่ทำให้เขาช่างเล่าเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้พวกเราฟัง---เรื่องจินตนาการแปลกๆ---” นางเมย์นั่งคิด แล้วยิ้มกับตัวเอง “เขาคงอิจฉาที่พวกเราโตกว่า แล้วเรายังอ่านหนังสือได้เก่งกว่าเขาด้วย เขาคงอยากให้พวกพี่ๆ ตัดใจเรื่องที่เขาเล่า หรือไม่ก็ทำให้เราตกใจ แต่ถึงยังไงก็เถอะ---” นางเมย์มองดูไฟในเตาผิง “น้องชายคนนี้มีอะไรแปลกๆ หรืออาจเป็นเพราะเราเติบโตขึ้นมาในประเทศอินเดีย ท่ามกลางความลึกลับ เวทมนตร์และเรื่องเล่าโบราณ ทำให้น้องชายมองเห็นสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น บางทีเรารู้ว่าเขาพูดล้อเล่น แต่บางทีก็ไม่แน่ใจ---”

นางเมย์ก้มตัวลงมาข้างหน้า ใช้แปรงกวาดขี้เถ้าบริเวณเหล็กที่กั้นเตาผิง นางจ้องดูเปลวไฟพลางพูดว่า

“น้องชายของยายไม่ใช่เด็กแข็งแรง ตอนแรกที่กลับจากอินเดีย เขาเป็นโรคปวดตามข้อเรื้อรัง ต้องขาดเรียนทั้งหมด จึงถูกส่งตัวไปพักฟื้นที่บ้านในชนบท ไปอยู่กับย่า ต่อมายายก็ได้ไปอยู่กับเขาด้วย บ้านนั้นเก่าโบราณมาก---” นางเมย์แหวนด้ามแปรงไว้ที่ห้วงบนฝาผนัง เช็ดมือด้วยผ้าเช็ดหน้าหยิบไหมพรมขึ้นมาใหม่ “จุดตะเกียงดีกว่านะจ๊ะ”

“อย่าเพิ่งเลยคะ” เค้ทขอร้อง “กรุณาเล่าต่อเถอะคะ เล่าให้หนูฟัง---”

“ก็เล่าแล้วนี่จ๊ะ”

“ยังเลยคะ---ที่บ้านเก่านี้ใช้ไหมคะ ที่น้องชายของยาย

เห็น---เห็น---

นางเมย์หัวเราะ

“เห็นพวกหยิบยืมนะเหรอจะ---ใช่แล้ว น้องชายเล่าให้ยายฟังว่ายังงั้น เขาจะให้เราเชื่อเขาอะ ยิ่งกว่านั้นอีกนะ--- ดูเหมือนเขาไม่เพียงแค่ว่าเคยเห็นหรือ แต่เขาไปทำความรู้จักกับพวกนั้นเป็นอย่างดี จนกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตพวกนั้น หรือจะพูดว่าเขากลายเป็นพวกเดียวกันไปเลยก็ได้”

“ยายเล่าอีกสิคะ---ลองพยายามนึกเรื่องให้ได้ตั้งแต่ต้นเลยสิคะ”

“ยายจำได้จ๊ะ” นางเมย์พูด “แปลกจัง ยายจำเรื่องนี้ได้ดีกว่าเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริง ๆ เสียอีก บางทีอาจจะเป็นเรื่องจริง ยายก็ไม่รู้แน่ คือยังงี้ ขากลับไปอินเดียนะ ยายนอนในห้องเคบินเดียวกันกับน้องชาย น้องสาวยายนอนกับพี่เลี้ยง ตอนกลางคืนอากาศร้อนมาก เรานอนไม่ค่อยหลับ น้องชายก็มักจะเล่าเรื่องต่าง ๆ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ให้ยายฟัง เรื่องรายละเอียดของพวกเขา ว่าพวกเขาทำอะไรกันมั่ง แล้วก็---

“พวกเขาอะ ใครกันคะ”

“โฮมลี พ็อด แล้วก็แอเรียตตี้น้อย”

“ชื่อพ็อดเหรอคะ”

“ใช่จ๊ะ พวกนี้เขาชื่อผิด ๆ ทั้งนั้นแหละ เขาคิดเอาเองว่าเขามีชื่อของตัวเอง ไม่เหมือนชื่อคน แต่ฟังแค่ครึ่งหูก็จะรู้ว่า เขายืมชื่อมาจากคน อย่างชื่อลูจเฮนเดรียรี หรือชื่อเอ็กเกิลดีน่า เขายืมทุกอย่างแหละ ไม่มีอะไรเป็นของตัวเองเลย แต่ถึงยังงั้น

น้องชายของยายบอกว่า พวกนี้ไม่โง่ง่าย อวดดี นึกว่าตัวเอง
ครองโลก”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“พวกนี้คิดว่ามนุษย์เกิดมาเพื่อทำงานชั้นต่ำ เป็นทาส
ตัวโตสำหรับรับใช้พวกเขา เขาพูดกันว่ายังมีงี้แหละแต่น้องชาย
ของยายบอกว่า แท้จริงแล้วพวกนั้นก็ง่าย และเพราะก็ง่าย
ก็เลยตัวหดเหลือชนิดเดียว นานเข้าตัวก็ยิ่งเล็กลง ยิ่งซ่อนมิด
เข้าไปเรื่อย ๆ สมัยโบราณนะ บางแห่งของอังกฤษนี่ บรรพบุรุษ
ของเราเคยเล่าสืบต่อกันมาถึงเรื่องคนตัวเล็ก ๆ อย่างนี้”

“นั่นสิคะ” เค็ทเสริม “หนูก็เคยได้ยิน”

“พอมาถึงสมัยนี้ ยายคิดว่า ถ้ายังมีคนตัวจิ๋วเหลืออยู่ ก็
ต้องหากันตามบ้านเก่า ๆ เจียบ ๆ ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปตามชนบทที่
คนภายในบ้านอยู่กันวันแล้ววันเล่าโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
มนุษย์เล็กจิ๋วพวกนี้จะปลอดภัยก็ต่อเมื่อได้อยู่อย่างเป็นกิจวัตร
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ต้องรู้ว่าห้องไหนจะมีการใช้เมื่อไหร่ ถ้า
เป็นบ้านที่มีคนยุ่ง ๆ เด็กชน ๆ หรือมีสัตว์เลี้ยงละก็ พวกนี้อยู่ได้
ไม่นานหรอก

“บ้านเก่าที่ยายเล่าให้ฟังนี่เหมาะมาก แม้มนุษย์เล็ก ๆ
บางคนจะบ่นว่าหนาวและโง่งไปหน่อย ยาโซฟีต้องนอนแช่
อยู่บนเตียง เพราะได้รับอุบัติเหตุขณะขี่ม้า รวยี่สิบปีมาแล้ว
คนอื่น ๆ ในบ้านก็มีแม่ครัวชื่อโดรวัวร์ คนสวนชื่อแครมป์เฟอร์ล
นานทีจึงจะมีสาวใช้มาช่วยงาน น้องชายของยายไปพักฟื้นตอน
เป็นโรคปวดตามข้อ ก็ต้องนอนอยู่เกือบตลอดเวลา ในระยะ

ลับตาห์แรก ๆ ดูเหมือนพวกเขาหิบบีมจะไม่รู้หรือรู้ว่า น้องชายของยายอยู่ในบ้านนั้น

“น้องชายของยายนอนในห้องที่เคยเป็นห้องนอนเด็ก ๆ ถัดไปเป็นห้องเรียนหนังสือ ห้องนั้นมีของวางไว้เต็ม มีผ้าคลุมกันฝุ่น ของต่าง ๆ เช่น หีบใบใหญ่ จักรเย็บผ้าที่พังแล้ว โต๊ะเรียน หุ่นลงเสื้อ โต๊ะวางของ เก้าอี้ และเป็ยโนหลังเล็กที่เด็ก ๆ เคยใช้ แต่ตอนนี้ใช้ไม่ได้แล้ว

“พวกลูก ๆ ของย่าไซฟีโตกันหมด บางคนแต่งงานแล้ว บางคนตาย บางคนไปอยู่ที่อื่น ห้องนอนนี้เปิดประตูออกไปถึงห้องเรียนได้ น้องชายของยายนอนดูรูปวาดสีน้ำมันจากเตียงได้ถนัด เป็นรูปสงครามที่วอลเตอร์ลู รูปนี้แขวนไว้เหนือเตาผิงตรงมุมห้องในห้องเรียน มีตู้กระจกใส่ชุดน้ำชาของเล่น เก้าและสวยมาก

“ใกล้ค่ำ ถ้าประตูห้องเรียนเปิดอยู่ น้องชายของยายก็จะสบายใจมากเพราะมองออกไปเห็นทางเดินลงบันไดเปิดไฟสว่างพอถึงตอนโพล์เพลล์ นางไดรวอร์จะเดินขึ้นบันไดมาที่ห้องของย่าไซฟี ถือถาดขนมปังกรอบและแก้วเจียรไนใส่เหล้าอุ่นขาวจากหมู่เกาะมาเดียรามาด้วย ขากลับ นางไดรวอร์ก็หยุดหรีตะเกียงแก๊สให้เหลือแค่เปลวสีน้ำเงิน น้องของยายเฝ้าดูจนนางเดินลงบันไดหายไปช้า ๆ

“ต่ำลงไปจากทางเดินนี้ ในห้องโถงชั้นล่าง มีนาฬิกาเรือนใหญ่ตั้งอยู่ ได้ยินเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาดังตลอดทั้งคืน นาฬิกาคุณปู่เรือนนี้เก่ามาก นายพริธมาไซลานทุกเดือน เขา

มาจากเมืองเลห์ตัน บัซซาร์ด สมัยพ่อและรุ่นปู่ของเขาก็เคยทำ
หน้าที่ไชลานนาฬิกาเรือนนี้มาก่อน นายพริบบอกว่า เท่าที่เขารู้
นาฬิกาเรือนนี้ไม่เคยเสีย นานเท่าไรแล้วก็ไม่เคยเสีย ที่สำคัญ
คือ ต้องไม่เคยเคลื่อนย้ายนาฬิกาเรือนนี้ไปที่อื่น

“นาฬิกาเรือนนี้ตั้งอยู่ชิดไม้บัวเชิงผนัง ตรงฐานที่เป็น
หินนั้น ขัดล้างกันบ่อยจนสีกร่อน น้องชายของยายบอกว่า
ด้านในจึงอยู่สูงกว่า

“ได้นาฬิกาเรือนนี้ ต่ำลงไปจากไม้บัวเชิงผนังนี้แหละ มี
โพรงอยู่โพรงหนึ่ง---”

2

โพรงนี้เป็นทางเข้าบ้านของพืด เปรียบเสมือนป้อมปราการหรือที่ป้องกันภัยที่เดียว

บ้านของพืดไม่ได้อยู่ใกล้หน้าพิกาทรอก ไกลออกไปมาก ต้องลงไปตามทางมืดและฝุ่นเขรอะอีกหลายหลา ผ่านประตูไม้ระหว่างไม้รองพื้นกระดาน และประตูเหล็กที่ทำไว้กั้นหนู

พืดใช้ของหลายอย่างสร้างประตูเหล่านี้ เช่น แผ่นโลหะ จากที่ชุดเนยแข็ง ฝากล่องใส่เหรียญ แผ่นสังกะสีเจาะรูจากกล่องเก็บเนื้อ ที่ปิดแมลงวันทำด้วยลวด

‘ไม่ใช่ว่าฉันจะกลัวหนูรอกนะ’ โอมิลี้มักจะพูดอย่างนี้ ‘แต่ฉันไม่ชอบกลิ่นหนูเอาเสียเลย’

แอเรียตตี้อยากเลี้ยงหนูตัวเล็ก ๆ

‘หนูตาบอดอย่างที่เอ็งเกิดขึ้นมาเคยมีนะล่ะ’ เธอจึงวอน

แต่ไม่เป็นผล

โหมมตีได้ยีนเข้าก็กระแทกฝ่าหม้ออย่างแรง

‘แล้วไง ตอนหลังเอ็กเกิดดิโน่าโดนเข้ายังงั้’

‘โดนยังงั้คะ’ แอเรียตตี้อถาม แต่ไม่มีใครยอมตอบ

พ็อดเป็นคนเดียวที่รู้หนทางวากวนไปถึงปากโพรงได้นาฬิกา
เรือนนี้ เขาเป็นคนเดียวที่เปิดประตูได้ เพราะรู้วิธีที่ยุงยากของ
กลอนต่าง ๆ ซึ่งทำด้วยก๊ีบหนึบผมและเข็มช่อนปลายเยอะเยะ

ไปหมด

ลูกเมียของพื๊ดอยู่กันอย่างสงบในห้องเล็กห้องน้อยใต้
พื้นครัว ห่างไกลจากอันตรายและการเสี่ยงภัยของบ้านชั้นบนที่
น่ากลัว ต่ำลงมาจากพื้นห้องครัว แอเรียตตั้งมองเห็นสวนดอกไม้
ทางเดินโรยกรวด ดอกบัวดินบานในฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้ร่วงจาก
ต้นที่แลไม่เห็น พุ่มอาเซเลียออกดอก ในเวลาต่อมาพวกเขาจะมา
จิกกินเกสร มาเล่น มาต่อสู้กัน

“มัวแต่ดูนกอยู่นั้นแหละ เสียเวลา” โฮมิลี่บ่น “พอมีงาน
ต้องทำก็ร้องว่าไม่มีเวลา สมัยแม่ยังเด็กนะ บ้านไม่มีลูกทรงยังงี้
หรือ เราที่อยู่กันสบายดี---เฮอะ ไปหิบบิ้นฝรั่งมาทีซี”

แอเรียตตักลึงห้วมันฝรั่งออกจากที่เก็บตรงใต้พื้นกระดาน
มันฝรั่งเลอะฝุ่น เธอออกแรงเตะเติมที่ ห้วมันกถลึงหลุนๆเข้าครัว
ไปทางโฮมิลี่ซึ่งกำลังก้มอยู่หน้าเตาไฟ

“เอาอีกแล้ว” โฮมิลี่อุทานอย่างเคืองจัด
“แม่เกือบหล่นลงหม้อชุปไปแล้วสิ---
เวลาที่บอกให้หิบบิ้นฝรั่งนะ ไม่ได้
หมายความว่าให้หิบบิ้นมาทั้งหัว
ทำไมไม่ใช้กรรไกรฝานออกมา
สักชิ้นล่ะ”

“ก็ไม่ว่าแม่ต้องการ
มากสักแค่ไหนอะ---”
แอเรียตตีพิมพ์

โฮมิลี่ฮึดฮัด หิบบิ้น

กรรไกรตัดเล็บที่หักเหลือขาข้างเดียวซึ่งแขวนกับตะขอบนผนัง
ใช้กรรไกรนั้นฝานมันฝรั่ง

“ทำให้ห้วมันห้วนนี้เสียหมดเลย เห็นมั๊ย” นางบ่น “ทีนี้จะ
กลิ้งเอากลับไปตามทางเลอะฝุ่นได้ยังไง---ฝานแล้วยังงั้นะ”

“ไม่เห็นเป็นไรเลยแม่” แอเรียตตีพูด “ยังมีห้วมันเหลือ
อีกตั้งเยอะ”

“เข้าใจพูดนี้ เหลืออีกเยอะ---รู้หรือเปล่าว่าพ่อของคุณ
ต้องเสี่ยงชีวิตทุกครั้งที่ยกขีมนมันฝรั่งมาให้เรากินกัน” โฮมิลี่พูด
เศร้าๆ วางกรรไกรลง

“หนูหมายความว่า ยังมีมันฝรั่งเหลืออยู่อีกเยอะในห้อง-
เก็บมันฝรั่งต่างหากคะ”

“ถอยไปซิ---” โฮมิลี่พูด เริ่มทำงานอย่างคล่องแคล่ว
“จะหมายความว่ายังไงก็เถอะ แม่จะเตรียมทำอาหารเย็นละ”

แอเรียตตีเดินผ่านประตูที่เปิดออกไปยังห้องนั่งเล่น
เตาผิงที่จุดไฟเรืองรองทำให้ห้องนั้นสว่างน่าสบาย โฮมิลี่ภูมิใจ
ห้องนั่งเล่นซึ่งผนังแปะด้วยกระดาษจดหมายเก่าๆ ที่เก็บมาจาก
ตะกร้าทิ้งเศษกระดาษ โฮมิลี่จัดวางแผ่นกระดาษให้แถวตัวอักษร
เรียงเป็นเส้นตั้งตรงขึ้นไปจากพื้นสู่เพดานห้อง ผนังด้านอื่นๆ
แปะด้วยแสตมป์สีต่างๆ ซึ่งพืดหีบขีมนมาจากกล่องใส่แสตมป์
บนโต๊ะเขียนหนังสือในห้องรับอรุณเมื่อนานมาแล้ว และแขวน
พระฉายาลักษณ์พระนางเจ้าวิกตอเรียสมัยยังทรงพระเยาว์ไว้อีก
หลายรูป

กล่องเครื่องเงินสำหรับใส่เครื่องประดับเปิดฝาไว้ ข้างใน

นมมาใช้เป็นแก้อัยยาว กลักไม้ขีดไฟใช้เป็นตุลีนชัก โตะกลมปูผ้า กำมะหยี่สีแดงตัวนี้พืดทำจากกันอภัยยาที่ทำด้วยไม้ วางบนตัวหมากรุกรูปอัศวินซึ่งเรื่องนี้ก่อเหตุยุ่งยากมาก เมื่อลูกชายคนโตของยาโซฟีกกลับจากฝึกบิน และเชิญบาทหลวงมาเล่นหมากรุกปรากฏว่าตัวหมากรุกหายไป เดือดร้อนถึงสาวใช้ชื่อโรซาต้องลาออก หลังจากนั้นยังปรากฏว่าของหายไปอีกหลายอย่าง ต่อมาจึงจ้างนางไครเวอร์มาทำงานแทน

ตอนนี้รูอัศวินตั้งอยู่บนแท่นตรงมุมห้อง งดงามมาก ทำให้ห้องนั้นมีบรรยากาศหรูหราตามแบบเฉพาะของห้องที่ตกแต่งด้วยรูปปั้นเท่านั้น

ชั้นหนังสือตั้งเรียงๆ อยู่ข้างเตาผิง ตรงนี้คือห้องสมุดของแอเรียตตี้ มีหนังสือเล่มเล็กๆ ที่คนสมัยพระนางวิกตอเรียชอบพิมพ์กัน แต่แอเรียตตี้รู้สึกว่าเล่มโตเหมือนหนังสือคัมภีร์ในโบสถ์ มีเรื่อง 'ชาวโลกเล่มจิ๋ว' โดยไรซ์ พจนานุกรมเล่มจิ๋วโดยไบรซ์ ซึ่งมีคำอธิบายศัพท์วิทยาศาสตร์ ปรัชญา วรรณคดี และคำศัพท์ตำราต่างๆ นอกจากนั้นก็ยังมี 'เรื่องจำขันของวิลเลียม เชิร์คส์เปียร์' ฉบับจิ๋วพร้อมทั้งคำนำเกี่ยวกับผู้เขียน อีกเล่มหนึ่งเป็นสมุดว่างๆ ทั้งเล่ม เรียกว่า 'เดือนความจำ' เล่มที่แอเรียตตี้ชอบมากที่สุดคือ 'บันทึกและบทกวีเล่มจิ๋ว' มีบทกวีประจำวัน วันละบท แถมตอนต้นยังมีเรื่องชีวิตชายตัวจิ๋วชื่อนายพลทอมหัวแม่มือ นายพลทอมแต่งงานกับสาวชื่อ เมอร์ซี่ ลาวินีย บัมพ์

มีภาพพิมพ์แสดงให้เห็นรถเทียมม้าและม้าตัวเล็กๆ ของหนุ่มสาวคู่นี้ ม้าตัวเท่าหนู แอเรียตตี้ไม่ใช่เด็กโง่ เธอรู้ว่าเป็นไป-

ไม่ได้ที่มีมาจะตัวเล็กเท่าหนู แต่เธอก็ไม่รู้ด้วยว่า ทอมหัวแม่มือ
ซึ่งสูงเกือบสองฟุต ถ้ามายืนอยู่ใกล้ๆ พวกหีบขี้มละก็ จะดูเป็น
ยักษ์ไปทันที

แอเรียตตีเรียนอ่านจากหนังสือเหล่านี้และเรียนเขียนโดย-
ยื่นตะแคงลอกตัวอักษรบนฝาผนัง แต่ไม่ได้จดบันทึกประจำวัน
ถึงแม้จะหีบสมุดบันทึกออกมาอ่านบทกวีบ่อยๆ ซึ่งบางครั้งก็
พลอบใจได้ดีมาก

วันนี้ ถ้อยคำประจำวันบอกว่า

‘ท่านจะเดินทางและได้ลาภ’

บรรทัดล่างมีข้อความว่า

‘ราชอิสริยาภรณ์การ์เตอร์สร้างเมื่อปี ค.ศ.1348’

แอเรียตตีถือสมุดบันทึกไปที่เตาผิง นั่งพาดเท้าบนลูกกรง
กั้นเตาผิงนั้น

“ทำอะไรอยู่นะ แอเรียตตี้” โฮมิลี่ร้องถามมาจากในครัว

“เขียนบันทึกกะ แม่”

“งั้นเชียว” โฮมิลี่พูดหัวนๆ

“แม่อยากได้อะไรหรือคะ” แอเรียตตี้ถาม รู้สึกโล่งใจ

โฮมิลี่ชอบให้เธอเขียนหนังสือ อยากให้แอเรียตตี้รอบรู้เรื่อง
วัฒนธรรมทุกรูปแบบ โฮมิลี่อ่านหนังสือไม่ออก ความจริงก็นำ
สงสาร

“ไม่หรอก---” โฮมิลี่พูดอย่างเคื่องๆ กระแทกฝ่าหม้อ
โครมคราม “เอาไว้ที่หลังก็ได้”

แอเรียตตี้หยิบดินสอออกมา ดินสอแท่งสีขาวผูกปลาย
ด้วยฟู่ไหม ได้มาจากสุจิตรงานเด่นรำ เป็นดินสอแท่งเล็กจิ๋ว แต่
พอมายู่ในมือแอเรียตตี้ คูมันโตรากับไม้ขนาดแป้ง

“แอเรียตตี้” โฮมิลี่เรียกออกมาจากในครัว

“กะ แม่”

“ใส่เชือกไฟหน่อยซิ”

แอเรียตตี้เกร็งแขนยกสมุดลงจากตัก วางไว้บนพื้น

บ้านนี้เก็บเศษเทียนไขไว้ในหม้อดินบุกสำหรับใส่ไม้สตราด
เวลาจะใช้ก็ตักด้วยช้อน แอเรียตตี้ตักเชื้อเพลิงด้วยช้อนไม้สตราด
ทีละน้อย เพื่อไม่ให้เปลวไฟมอด แล้วก็ยื่นอั้งไฟให้อุ่น

เตาผิงนั้นสวย ปูของแอเรียตตี้เป็นคนสร้างจากเฟืองล้อที่
เคยเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องคั้นน้ำพลแอปเปิ้ล ซึ่งเฟืองล้อเด่นขึ้น
เหมือนแลกรัศมีดาว กองไฟอยู่ตรงกึ่งกลาง ข้างบนคือปล่องไฟ
ทำด้วยกรวยทองเหลือง คว่ำกลับข้าง กรวยนี้แต่เดิมใช้ครอบ

ตะเกียงน้ำมัน ซึ่งสมัยก่อนวางอยู่บนโต๊ะในห้องชั้นบน มีท่อหลายอันยื่นออกจากปากกรวย ส่งความร้อนขึ้นไปยังช่องอากาศของห้องครัวตอนบน

เวลาจะติดไฟต้องใช้ไม้ขีด แล้วใส่เชื้อเพลิงต่างๆ เข้าไป พอไฟติดเชื้อเพลิงก็จะร้อน โสมมีลีอุ้นซุบในปลอกนิ้วแทนใส่หม้อ แอเรียตตีบั้งถั่วบนซึ่งเหล็กเดียวกันนี้

ยามค่ำในฤดูหนาว ในห้องนี้ช่างอุ้นสบาย แอเรียตตีชอบอ่านหนังสือเล่มโตที่วางไว้บนเข่า ออกเสียงดังๆ ฟือดนังอยู่ด้วย เขาเคยเป็นช่างทำรองเท้า เคยทำกระดุมหุ้มหนังลูกแกะ แต่ทุกวันนี้เขาทำรองเท้าให้คนในบ้านเท่านั้น

ตอนนี้โสมมีลีเสียบเสียงลงได้เพราะมีไหมพรมให้ถัก

โสมมีลีถักเสื้อและถุงเท้าด้วยเข็มหมุดหัวดำ บางทีก็ใช้เข็มชุนผ้าแทนเข็มถัก หลอดด้ายหรือไหมวางสูงระดับเดียวกับโต๊ะอยู่ข้างที่นั่ง บางทีโสมมีลีดึงด้ายแรงเกินไป หลอดด้ายลั่นกลิ้งออกนอกประตูไปตามทางเลอะฝุ่น แอเรียตตีจะถูกเรียกให้วิ่งตามไปพันด้ายคืนเข้าหลอด แล้วค่อยๆ กลิ้งหลอดด้ายกลับมาให้แม่

พื้นห้องนั่งเล่นปูด้วยกระดาดยซับสีแดงแทนพรม อุ้นสบายและซิมซับของหกได้ดี โสมมีลีมักจะเปลี่ยนกระดาดยซับแผ่นใหม่ถ้าหาพบจากห้องข้างบน แต่ในเมื่อยาโซพีต้องนอนอยู่บนเตียง นางไครเวอร์ก็ไม่ค่อยได้ซื้อกระดาดยซับ นอกจากเวลามีแขก โสมมีลีชอบของใช้ที่ไม่ต้องเสียเวลาซัก เพราะการตากนั้นลำบากมากสำหรับคนที่อยู่ใต้พื้นห้อง

โซคดีที่ปูต่อหน้าเตาต้มน้ำในครัวไว้ให้ จึงมีน้ำร้อนและ

น้ำเย็นใช้ตามสบาย อ่างอาบน้ำคือชามเล็ก ๆ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยใช้ได้
ดับห่านบด เมื่ออาบน้ำเสร็จ ถูอ่างแล้ว ควรปิดฝาเสียด้วย เพื่อ
ไม่ให้ใครเปลือยของลงไปนั้น

สบู่มาก่อนใหญ่เมื่อเริ่มผูกเชือกห้อยไว้ในห้องล้างชาม ใคร
จะใช้ก็มาขูดไปที่ละน้อย โสมมีที่ชอบสบู่ยา แต่พืดกับแอเรียตตี้
ชอบสบู่กลืนแก่นจันทร์

“ทำอะไรอยู่นะ แอเรียตตี้” โสมมีี่เรียกออกมาจากในครัว
“ยังเขียนบันทึกไม่เสร็จค่ะแม่”

แอเรียตตี้ออกแรงยกสมุดบันทึกขึ้นวางบนตักอีกครั้ง
เธอแลบลิ้นเลียไส้ดินสอด่างใหญ่ จับจ้องอยู่ชั่วครู่อย่างครุ่นคิด
เวลาที่แอเรียตตี้จัดบันทึก เธอจะเขียนเพียงหน้าละหนึ่งบรรทัด
สั้น ๆ เพราะรู้ว่าไม่มีทางได้สมุดบันทึกเล่มใหม่อีกแล้ว ถ้าเขียน
20 บรรทัด ก็ใช้เวลา 20 ปี สมุดบันทึกนี้เป็นของเธอได้ 2 ปีแล้ว

วันนี้ตรงกับวันที่ 22 มีนาคม แอเรียตตี้อ่านข้อความที่
เขียนไว้ในวันเดียวกันนี้เมื่อปีก่อน เธอบันทึกว่า ‘แม่โกรธ’ เธอถึง
คิดสักครู่ก็เขียนเครื่องหมายจุด ๆ ไว้ได้คำว่า ‘แม่’ และเขียนคำว่า
‘วิตก’ ได้คำว่า ‘โกรธ’

“ไหน ว่าทำอะไรอยู่นะ แอเรียตตี้” โสมมีี่ร้องถามมาจาก
ในครัวอีก

แอเรียตตี้ปิดสมุด

“เปล่าค่ะแม่”

“งั้นก็มาช่วยแม่หันหัวหอมนี้หน่อย---กินนี้พอกลับดึก
จังเลยนะ---”

3

แอเรียตต์ถอนใจยาว เก็บสมุดบันทึก แล้วเดินเข้าไปในครัว เธอหยิบหอมหัวใหญ่ที่หั่นเป็นแว่นมาคล่องบ่าแล้วค้นหาใบมีดโกน เพื่อจะใช้หั่นหัวหอม

“ว้า! แอเรียตต์ ทำยังงี้ก็เลอะหมดสิ อยากรมึกลิ่นเหมือน
ถังขยะเธอ นี่แน่ะ ใช้กรรไกรหั่นสิ”

แอเรียตต์ก้าวข้ามวงหัวหอมที่หั่นไว้ราวกับเป็นล้อยางซึ่ง
เด็กๆ เล่น เธอเริ่มหั่นวงหัวหอมเป็นชิ้นเล็กๆ

“พอกลับข้างจ้ะ” โสมมีลีพิมพ์อีก “จะว่าเป็นความผิดของ
แม่เองก็ได้ โธ่เอ๊ย! แม่ไม่ควรพูดยั้งนั่นเลย---”

“พุดยั้งไฉนะ” แอเรียตต์ถาม หัวหอมทำให้เธอน้ำตาไหล
อยากใช้แขนเสื้อสังน้ำมูกขึ้นมาทันที

โสมมีลีปิดปอยผมบางๆ ด้วยมือสั้นๆ ข้างหนึ่ง จ้องมอง

แอเรียตตี้อย่างใจลอย

“ก็เรื่องถ้วยชาที่ลูกทำแตกนะสิ”

“เรื่องนั้นผ่านมาตั้งหลายวันแล้วนี่คะ---” แอเรียตตี้นั่งกะพริบตาถี่ๆ ทำจมูกพุดพิด

“รู้แล้วจะ รู้แล้ว ไม่ใช่เพราะลูกห rokok แม่เองแหละ ไม่ใช่เรื่องถ้วยชาแตก แต่เรื่องที่แม่พูดกับพ่อต่างหากที่ทำให้เป็นยังงี้”

“แม่บอกพ่อว่ายังไงคะ”

“เอ้อ---แม่บอกว่ายังเหลือถ้วยชาก็ทิ้งชุด ตรงที่เคียววางไว้นั้นแหละ บนตู้มมห้องที่เด็กเรียนหนังสือ”

“ก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่คะ---” แอเรียตตี้นวด พลังหย่อนหัวหอมที่หันแล้วลงในหม้อซุปที่ละชั้น

“ตุนั้นมันสูงนะ” โฮมิลี่พูดเสียงแหลม “ต้องเหนียวผ้า- ม่านป็นขึ้นไป พ่อของลูกก็แก่แล้ว---” โฮมิลี่ทรุดตัวลงนั่งบนจุกขวดเหล้าแชมเปญที่มีโลหะติดอยู่ข้างบน “โธ่เอ๊ย! แม่ไม่ควรพูดยั้งนี้เลย”

“อย่ากังวลไปเลยคะ---” แอเรียตตี้นั่งลอบ “พ่อรู้ว่าควรทำยังไง” เธอดึงจุกขวดน้ำหอมออกจากปลายท่อน้ำร้อน หยดน้ำร้อนลงในฝาจุกขวดยาแก้ปวด เติมน้ำเย็นลงไป แล้วใช้ล้างมือ

“ก็อาจจะใช่” โฮมิลี่พูด “แต่แม่บ่นมากเกินไป---ที่จริงไม่ต้องใช้ถ้วยชาก็ได้ ลูกเซนเดรียรีใช้แค่เปลือกลูกโอ๊คแทนถ้วยจนแก่เฒ่า ยังมีแรงอพยพหลบภัยเลย ไม่เห็นเป็นไร ยายของลูกก็เคยดื่มถ้วยปลอกสวมนิ้วมือทำด้วยเขาสัตว์ แบ่งกันใช้ทั้งบ้าน แต่ว่า---พอเราใช้ถ้วยชาเสียแล้วมันก็เคยชิน ลูกคงเข้าใจนะ---”

“คะ” แอเรียตตี้เช็ดมือกับผ้าที่ห้อยติดหลอดพลาสติกแล้ว
พันแผล

“มันมันสูง” โฮมิลีบ่นต่อ “พ่ออายุขนาดนี้แล้ว ปีนขึ้น
ไม้ไหวหรือก ต่อให้ริมมันติดลูกตุ้มเป็นแถวก็เถอะ”

“พ่อใช้เข็มหมุดยึดติดตัวเองขึ้นไปได้นี้คะ” แอเรียตตี้ออก

“เรื่องเข็มหมุดก็เหมือนกัน แม่ไปบอกพ่อทำไมก็ไม่รู้ แม่
บอกให้เอาเข็มเสียบหมวกไปสักอัน เอาแถบผ้าผูกหัวเข็ม แล้ว
ใช้เป็นเครื่องช่วยโหนขึ้นไปชั้นบนโน่น แม่บอกให้พ่อหิบบีม
นาฬิกาปรอทลงมาให้แม่ จะเอาไว้ดูเวลาในครัว---” เสียงของ
โฮมิลีสั้นเครือ “แม่ไม่ดีเองแหละลูก ไม่ดี---แล้วยังเห็นแก่ตัว
อีกด้วย”

“หนูจะบอกอะไรให้คะแม่” แอเรียตตี้อู้อย่างเร็ว

“อะไรหรือ” โฮมิลีเช็ดน้ำตา

“หนูปีนผ้ามันได้คะ”

โฮมิลีหุดลูกขึ้นยืน

“เออเนะ! มีหน้าพุดอะไรยังงี้ออกมาได้”

“ก็หนูทำได้! หนูทำได้! หนูหิบบีมได้! หนูทำได้!”

“ตายละ!--” โฮมิลีกลั่นหายใจ “เด็กคนนี้ร้ายจริง พุด
ออกมาได้ยังไง---” นางทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดอาลัยบนจุกขวด
“กลายเป็นยังงี้ไปได้เนะ”

“แม่คะ อย่ากั้มไปเลยคะ นะคะ” แอเรียตตี้อ้อร้อง

“ลูกไม่เห็นหรือ ลูกเอ๊ย---” โฮมิลีคราง ก้มลงมองโต๊ะ
พุดไม่ออกไปชั่วคราว แล้วก็เงยหน้าเศร้าหมองขึ้น “ลูกอย่าพุดถึง

เรื่องหยิบยืมเลนนะ ในเมื่อลูกไม่เคยรู้ว่า---” นางลดเสียงลง
ด้วยท่าทางหวาดหวั่น “ข้างบนบ้านนะมันเป็นยังไง”

แอเรียตตีก็วิ่งไปครู่ใหญ่เหมือนกัน แล้วชักว่า

“เป็นยังไงคะ”

โฮมิลีใช้ผ้ากันเปื้อนเช็ดหน้า เอามือเสยผม แล้วพูดว่า

“ก็ลุงเฮนเดรียร์ยังงี้ละ พ่อของเอ็กเกิลติน่า---” แล้ว

นางก็หยุดนิ่ง เงี่ยหูฟัง “---เสียงอะไรนะ”

เสียงสั้นสะเทือนเบาๆดังขึ้นบนไม้กระดาน สลับกับเสียง
กริกๆแต่ไกล

“พ่อกลับมาแล้ว!---” โฮมิลีอุทาน “ตายละ! สารรูปแม่
ดูไม่ได้เลย หวีอยู่ไหนนะ”

หวีเงินสมัยศตวรรษที่ 18 นั้น อันเล็กจิ๋ว ความจริงเป็น
ที่ปัดขนตา ได้มาจากตู้ในห้องรับแขกชั้นบนของบ้าน

โฮมิลีรีบหวีผม ล้างตาที่แดงก่ำ

เมื่อพ้ออดเข้ามาก็เห็นโฮมิลีกำลังลูบมือกับผ้ากันเปื้อน
ยื่นยิ้มต้อนรับเขาอยู่แล้ว

4

พืดเดินแบกถุงเข้ามาช้าๆ พุงตัวด้วยเข็มเสียบหมวก เข็มนั้นยังมีผ้าผูกอยู่ที่ปลาย เขาวางเข็มทิ้งไว้ข้างฝา วางถ้วยชาบนโต๊ะด้วยชาดูใหญ่โตราวกับชามอ่าง

“โอ้โฮ! พืด---” โฮมิตีเริ่มตันพูด

“ได้จานรองมาด้วยนะ” พืดอวด เหวี่ยงถุงลงบนพื้นแกะเชือกผูกปากถุง “นี่ไง---เข้ากันเลย” เขาหยิบจานรองถ้วยออกมา

หน้าของพืดกลมเหมือนขนมปังลูกเกดอย่างที่เป็นก่อนกลมดิก คีนนีโบหน้าของเขาดูหย่อนยานพิกล

“เอ๊ะ! พืด หน้าตาคุณเป็นไงแปลกๆก็ไม่ว่า คุณไม่สบายหรือเปล่า”

“ก็ไม่มีอะไรนี่” พืดนั่งลง

“คุณต้องปีนขึ้นไปบนฝ้าม่าน---” โฮมิลีทรวู “โธ่!---
ไม่ควรเลย ตัวสั้นเชียว”

พื๊ดทำหน้าแปลก เหลือบตามองแอเรียตตี โฮมิลีจ้องดู
เขาพลางอ้าปากค้าง นางรีบพูดว่า

“เอาละ แอเรียตตี เตรียมเข้านอนได้แล้วจะ แม่จะได้เตรียม
อาหารสักหน่อย”

“แหม! ให้นหนูของที่หีบยืมมาอย่างอื่น ๆ ไม่ได้หรอกคะ”

“พ่อไม่มีอะไรหรอก มีแต่อาหาร ไปนอนได้แล้วไป ลูกก็
เห็นด้วยชากับจันรองแล้วนี่”

แอเรียตตีเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น เอาสมุดบันทึกไปเก็บ
แล้วอ้อยอิ่งอยู่กับการตั้งเทียนไขบนหมุดติดกระดาษ ซึ่งใช้แทน
จันรองเทียนไข

“มัวทำอะไรอยู่นะ” โฮมิลีบ่น “ไหน---เอามาให้แม่ทำ
ให้ดีกว่า---นี่ไง เอาละ ไปเตรียมตัวนอนได้ อย่าลืมพับเสื้อผ้า
ด้วยล่ะ”

“ไปนอนนะคะพ่อ” แอเรียตตีจู้บแก้มแบน ๆ และซัดเชียว
ของพ่อ

“ระวังเรื่องไฟด้วยนะ---” พ่อของเธอเตือนอย่างเคยชิน
มองดูลูกสาวด้วยดวงตากกลม จนแอเรียตตีปิดประตู

เมื่ออยู่กันตามลำพัง โฮมิลีชักว่า

“พื๊ด เกิดเรื่องอะไรเธอ”

พื๊ดมองเหม่อ

“มีคนเห็นผมเข้านะสิ” เขาบอก

โฮมิลีรีบยึดขอบโต๊ะไว้แน่น แล้วค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งบนจุกขวด

“ตายแล้ว! พื๊ด!”

ความเจ็บบ้งเกิดขึ้น พื๊ดจ้องโฮมิลี

โฮมิลีจ้องมองโต๊ะ คุ่มหนึ่งก็เงยหน้าขีดๆ ขึ้นถามว่า

“แยละสิ---ไซ้ไหม”

พื๊ดกระสับกระส่าย

“แยหรือไม่แย ผมไม่รู้หรอก---รู้แต่ว่ามีคนเห็นเข้าก็ต้องลำบากละ”

“ตั้งแต่มีคนเห็นลุงเฮนเดรียรี่ เขาว่าก่อนหน้านี้สี่สิบห้าปีมาแล้วนะที่ไม่เคยมีใครเห็นพวกเราเลย แล้วก็มาลุงเฮนเดรียรี่นี่แหละ” ความคิดอย่างหนึ่งแล่นเข้าจับใจ โฮมิลีเกาะขอบโต๊ะไว้แน่น “พื๊ด ฉันไม่ยอมอพยพไปไหนนะ จะบอกให้”

“ก็ไม่มีใครส่งให้คุณไปไหนนี่” พื๊ดตอบ

“ฉันไม่ออกไปอยู่ท่ามกลางพวกตัวแบ็ดเจอร์เหมือนอย่างลุงเฮนเดรียรี่กับป่าลูฟิหรือก เล่ากันว่า พวกนั้นต้องไปอยู่ไกลยังกับคนละโลก มีแต่ได้เดือนเต็มไปหมด”

“ห่างจากนี้ไปสองทุ่งนา” พื๊ดบอก

“ได้กินแต่ลูกนัท ลูกเบอร์รี่ หรือต้องกินหนูด้วยก็ไม่รู้สิ”

“คุณก็เคยกินหนู” พื๊ดเตือน

“อากาศก็หนาว มีแต่ลม เด็กๆ ก็ชนกันเป็นคนป่าเขียว คิดถึงแอเรียดัมมั่งสิ เราเลี้ยงลูกมาซึ่งสู้สมกับเป็นลูกคนเดียว ชินไปอยู่เหมือนพวกนั้น ลูกเราคงตายแน่---” โฮมิลีโวยวาย “อย่าง

เฮนเดรียรีเขาไม่เหมือนเรานี่”

“เขามีลูกห้าคนไง”

“ก็เพราะยังงั้นสิ” โฮมิลี่อธิบาย “คนเราพอมีลูกตั้งห้าคน
ละก็ เป็นอันว่าเลี้ยงไปตามบุญตามกรรม ช่างเถอะเรื่องนั้น---
ว่าแต่ใครเห็นคุณเข้าล่ะ”

“เด็กผู้ชาย” พ็อดตอบ

“อะไรนะ” โฮมิลี่อุทานพลางจ้องตา

“เด็กผู้ชาย---” พ็อดวาดมือไปในอากาศ “คุณก็รู้นี่นา
ว่าเด็กผู้ชายรูปร่างเป็นยังไง”

“ก็ไม่มีเด็ก---คือ ฉันหมายความว่า เด็กแบบไหน”

“แปลว่าอะไร เด็กแบบไหน ก็เด็กสวมชุดนอนนะสิ---
คุณรู้จักเด็กผู้ชายแล้วนี่”

“รู้แล้ว” โฮมิลี่ตอบ “ฉันรู้ว่าเด็กผู้ชายเป็นยังไง แต่บ้าน
นี้ไม่มีเด็กผู้ชายมายี่สิบปีแล้วนะ”

“ตอนนี้มี” พ็อดพูด “มีอยู่คนหนึ่ง”

โฮมิลี่จ้องพ็อดเสียบๆ พ็อดมองตานาง

ในที่สุด โฮมิลี่ถามว่า

“เด็กนั้นเห็นคุณที่ไหน”

“ในห้องที่เคยใช้เป็นห้องเรียนของเด็ก”

“ตายตาย!---” โฮมิลี่อุทาน “ตอนคุณกำลังหิบบัวด้วยชานะหรือ”

“ใช่” พ็อดตอบ

“คุณไม่มีลูกตารึไง” โฮมิลี่แหงหน้า “ทำไมไม่ดูให้ดีกว่าก่อน”

“ก็ห้องเรียนนั้นไม่เคยมีคนเข้าไปนี่ นอกจากนั้น วันนี้ก็ไม่มีคนเข้าไป”

“อ้าว! แล้วเด็กคนนั้นอยู่ตรงไหน”

“กำลังอยู่บนเตียง---ในห้องที่เขาเรียกห้องนอนเด็กนะ กำลังนั่งอยู่บนเตียง พอดีประตูห้องเปิด---”

“เออเนะ คุณก็น่าจะมองเข้าไปในห้องนอนนั้นเสียก่อน”

“จะมองได้ไง ผมกำลังปีนผ้ามาขึ้นไปได้ครึ่งทางแล้ว”

“จริงเหอ”

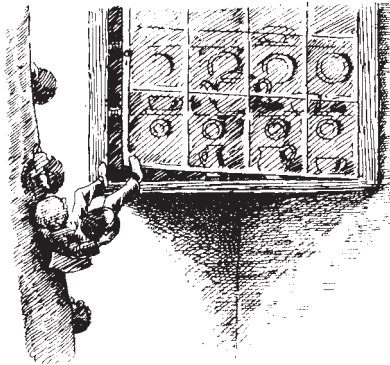
“จริงสิ”

“ถือถ้วยชาไว้ด้วยเหอ”

“ก็ใช้นะสิ จะขึ้นก็ไม่ได้ ลงก็ไม่ได้”

“โธ่! พื๊ด---ฉันไม่ควรปล่อยคุณไปยั้งงั้นเลย อายุคุณก็มากแล้ว”

“เอาเถอะนา---” พื๊ดแย้ง “อย่าดูถูกนะ ผมปีนขึ้นไปได้

ยังกับนกบินแน่ะ ไม่ว่ามันจะมีลูกตุ้มติดตรงริมๆหรือไม่ก็ตาม” เขาชะโงกหน้ามาใกล้โฮมมี่ “แต่ที่นี้ ตอนกลางวันนะสิ---ผมถือถ้วยชาไว้ในมือ คุณคงเข้าใจนะ” เขาหยิบถ้วยชาขึ้นมาจากโต๊ะ “เห็นมั๊ย มันหนัก ถือที่หูถ้วยยังงี้อาจจะตกได้ ควรยกด้วยสองมือมากกว่า ถ้าเป็นเนยแข็งจากหิ้ง หรือผลแอปเปิ้ลละก็ แค่ผลักให้หล่นแล้วค่อยปีนลงไปหยิบเอา แต่ไอ้เน้มันถ้วยชา---เข้าใจที่ ผมพูดมั๊ย เวลาปีนลง ต้องคอยดูเท้าตัวเองอีกล่ะ ที่นี้ลูกตุ้มติด

มันเกิดหลุดหายไปหลายอัน ก็เลยไม่รู้จะยึดอะไร---

“โถ! พื๊ด” โฮมิลี่อุทาน น้ำตาคลอ “แล้วคุณทำยังไงล่ะ”

“คือจ้” พื๊ดนั่งลง “เด็กผู้ชายรับเอาไป”

“อะไรนะ” โฮมิลี่ตกใจ

พื๊ดหลับตา

“คือว่า เด็กนั่นกำลังนั่งเฝ้าดูผมอยู่บนเตียง ผมขึ้นไป
ปีนมันได้สักสิบนาที ได้ยินนาฬิกาตีบอกเวลา---

“แปลว่าอะไร---เด็กผู้ชายรับเอาไปนะ”

“เขาลงจากเตียงมายื่นดู แล้วงยหน้าขึ้นบอกผมให้ส่ง
ถ้วยชาไปให้เขา” พื๊ดตอบ

“โอ๊ยตายแล้ว!---” โฮมิลี่ร้องลั่น ตาโต

“---คุณก็ส่งให้มันเหรอ”

“เขารับเอาถ้วยชาไปจากผม มือเขา
เขียวละ พอผมปีนมันลงมาได้แล้ว เขา
ก็ส่งถ้วยชากลับคืนให้”

ตอนนี้โฮมิลี่เอามือปิดหน้า
ตัวเองไว้แน่น

พื๊ดบอกว่า

“อย่าตกใจไปเลยนะ”

“เขาอาจจะจับตัวคุณ
ไว้ก็ได้” โฮมิลี่พูดเสียงเครือ

“ไหนนะสิ” พื๊ดตอบ

“แต่เขาเพียงส่งถ้วยให้ผม แล้ว

บอกให้รับไป”

โฮมิลีเงยหน้าขึ้นถามว่า

“เราจะทำยังไงกัน”

พื๊ดถอนใจ

“ทำอะไรไม่ได้ นอกจาก---

“โอ๊ย! ไม่เอานะ---ฉันไม่อพยพหนีไปไหนนะ” โฮมิลีพูด

“ฉันอยู่บ้านสบายๆ มีนาฬิกา มีอะไรๆ ยังงี้แล้ว”

“ก็ขนเอานาฬิกาไปด้วยได้นี่” พื๊ดพูด

“แล้วแอเรียตตั้ละ ลูกเราไม่เหมือนเด็กลูกพี่ลูกน้องพวก
นั้นนะพื๊ด ลูกเราอ่านหนังสือออก เย็บผ้าก็ได้---

“แต่เด็กผู้ชายคนนั้นไม่รู้หรอกว่าเราอยู่ที่ไหน” พื๊ดปลอบ

“เขาค้นหาตุ๊กก็ได้---” โฮมิลีบอก “อย่างเฮนเดรียรีไร

โดนแมวหาจนเจอ---

“พอที พอที อย่าพูดเรื่องที่มีนแล้วไปแล้วเลย”

“ถึงยังไงก็ต้องคิด พวกนั้นเอาแมวมาเลี้ยงไว้ แล้ว---

“รู้ละ” พื๊ดว่า “แต่เอ็กเกิลติน่าไม่เหมือนลูกเรานะ”

“ทำไมจะไม่เหมือน อายุก็เท่ากัน”

“อ้าว! ก็พ่อแม่ไม่เล่าอะไรให้ฟังล่วงหน้านี่ เขาผิดตรง-
นี้แหละ เขาพยายามสอนลูกว่าข้างบนไม่มีอะไร มีแต่ข้างล่าง---
ใต้พื้นกระดาน เขาไม่เล่าเรื่องแม่ครัวหรือคนสวน ไม่เอ่ยถึงแมว
ให้ลูกของเขาฟัง”

“ตอนแรกก็ไม่มีแมวสักตัว” โฮมิลีเน้นเสียง “จนมีคน
เห็นเฮนเดรียรีนะแหละ ถึงได้มีแมว”

“มีกีมี” พืดว่า “ถึงยังไงก็ต้องเล่าให้ลูกฟัง ผมเห็นว่าควรเล่านะ ไม่งั้นเด็กจะพยายามสืบดูเอง”

“พืด” โฮมิลี่พูดเบาๆ “เรายังไม่ได้เล่าให้ลูกเราฟังเลย”

“เขารู้แล้วละ เรื่องแมวนะ” พืดกระสับกระส่ายอีก

“แต่ลูกไม่รู้เรื่องเอ็กเกิลติน่า ไม่รู้เรื่องเวลาคนเห็นเรา”

“เอาเถอะ” พืดพูด “แล้วค่อยเล่าก็ได้ ไม่เห็นต้องรีบร้อนเลย”

โฮมิลี่ลุกขึ้นยืน

“เราต้องเล่าให้ลูกฟังคืนนี้แหละ พืด”

5

แอเรียตตี้ยังไม่หลับ เธอนอนห่มผ้าผืนเล็ก มองดูเพดานห้อง
พืดสร้างห้องนี้ด้วยกล่องบุหรีซิก้าร์สองกล่องต่อกัน
เพดานห้องมีรูปสวยน่าสนใจ เป็นรูปหญิงสาวแต่งชุดบางเบา
กำลังเป่าแตร ข้างหลังคือท้องฟ้าสีคราม ต่ำลงไปเป็นดงต้นปาล์ม
ใบฉลากเหมือนขนนก มีบ้านสีขาวตรงทางจัตุรัส

เวลามองรูปนี้ในแสงเทียน ยิ่งดูสวยมาก แต่คืนนี้ แอเรียตตี้
มอง ทว่าไม่เห็นอะไรเลย

ไม้ที่ใช้ทำกล่องซิก้าร์นั้นเบามาก แอเรียตตี้นอนนิ่งอยู่ได้
ผ้าห่ม ได้ยินเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่บ่งบอกว่า เจ้าของเสียงกำลังวิตก
ทุกซั๊วอน เธอได้ยินชื่อตัวเองและได้ยินโฮมิลี่อุทานว่า “ได้กิน
แต่ลูกนัท ลูกเบอร์รี่---” หลังจากนั้นก็มีเสียงครางว่า “นี่เราจะ
ทำยังไงกันดี”

เพราะเหตุนี้ เมื่อโฮมิลี่เดินมาขึ้นอยู่ข้างเตียง แอเรียตตี้จึงลุกขึ้นคลุมตัวด้วยผ้าคลุม เดินเสียบ ๆ ตามแม่ไปบนทางเลอะฝุ่น เธอนั่งกอดเข่าบนม้านั่งตัวเล็ก ร่างของเธอสั้นนิด ๆ ขณะมองหน้าพ่อและแม่ด้วยความสงสัย

โฮมิลี่กุกเข่าลงบนพื้นโอบบ่าผมบางของแอเรียตตี้ไว้

“แอเรียตตี้” นางพูดเศร้า ๆ “ลูกรู้เรื่องข้างบนแล้วใช่ไหม”

“มีอะไรหรือคะ”

“ลูกรู้เรื่องยักษ์สองตัวแล้วใช่ไหม”

“อ้อ!” แอเรียตตี้รับคำ “อย่าโง่พิกับนางไดรเวอร์”

“ลูกแล้วจะ” โฮมิลี่พูด “แล้วก็คนสวนชื่อแครมปีเฟิร์ล”

นางวางมือหยาบกระด้างลงบนมือของแอเรียตตี้ที่ประสานกันอยู่

“ลูกรู้เรื่องลูเซนเดรียรีแล้วใช่ไหม”

แอเรียตตี้นั่งคิดครุ่นหนึ่ง “ลูจะไปต่างประเทศไงคะ”

“อพยพหนีไปอยู่สุดโลกจะ” โฮมิลี่แก้ “ไปกับป่าลูฟี และ

ลูก ๆ ทุกคนไปอยู่ในโพรงใกล้ฝั่งน้ำ ใกล้รั้วต้นฮอว์ธอร์นที่มีตัว-

แบ็ดเจอร์อยู่แยะ ๆ นะ ลูกรู้ไหมว่า ทำไมลูจะต้องอยู่ยงั้น”

“อ้อ!---” แอเรียตตี้หน้าชื่น “ก็จะได้อยู่ในที่อากาศดีสิคะ

---ได้อาบแดด ได้วิ่งบนหญ้า---ได้ห้อยโหนตามกิ่งไม้อย่างนก

แล้วก็ได้อุดน้ำผึ้ง---

“เหลวไหลน่า แอเรียตตี้---” โฮมิลี่เอ็ด “พูดอะไรก็ไม่รู้

ลูเซนเดรียรีเขาเป็นโรคปวดตามข้อต่างหาก ที่เขาต้องอพยพหนี

ก็เพราะมีคนเห็นเขา” นางเน้นเสียง

“อ้าว!” แอเรียตตี้อุทาน

“มีคนเห็นเขาในวันที่สี่สิบสาม เมษายน ปีหนึ่งแปดเก้าสอง คนที่ชื่อโรซ่า พิคเส็ทเช็ท เห็นเขาบนขอบเตาผิงในห้องรับแขก ผ่นขึ้นไปให้เห็นบนนั้นได้ ดูเถอะ---” โฮมิลี่พูดอย่างท้อแท้

“งั้นเหรอกะ” แอเรียตต์ร้องเบาๆ

“แม่ไม่รู้เหรอก ใครๆก็บอกไม่ถูกว่ามันเรื่องอะไรลงถึงได้ ผ่นขึ้นไปบนขอบเตาผิงยังงั้น พ่อของลูกบอกแม่ว่า ถ้าอยากดูว่าอะไรอยู่บนเตาผิง ให้ยืนบนพื้น หรือมองจากที่ดิ่งลิ้นชัก หรือทรงตัวอยู่บนลูกกุญแจ ก็จะได้เห็นได้หมด เวลาที่พ่อเข้าไปในห้องรับแขก พ่อก็ใช้วิธีนี้แหละ---”

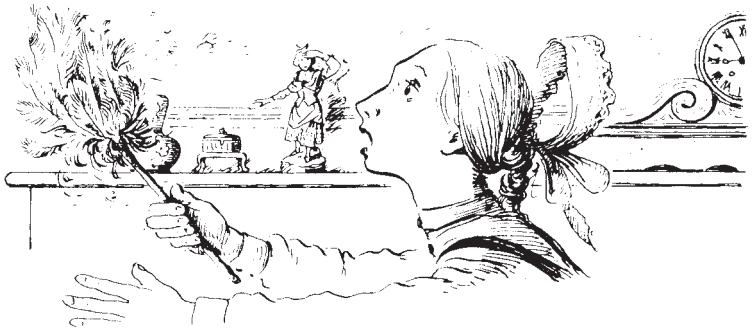
“เขาว่ามียาแก้โรคดับอยู่บนนั้น” พืดพูดแทรกขึ้น

“อะไรนะ” โฮมิลี่แปลกใจ

“ลูพีเป็นโรคดับ” พืดพูดอย่างเหนื่อยๆ “มีคนเอามา ลือกันว่า บนเตาผิงในห้องรับแขกนั้น มียาแก้โรคดับวางอยู่---”

“เหรอ---” โฮมิลี่ดูเคร่งขรึม “ฉันไม่เคยได้ยินเหรอกนะ ยังไงก็ตาม เป็นการกระทำที่โง่ ไร้ความคิด เพราะตรงนั้นไม่มีทาง ปีนลง นอกจากไต่ลงไปตามสายดิ่งกระดิ่ง เขาเล่ากันว่า โรซ่าใช้ไม้จันทน์ปิดฝุนบนเตาผิง ลูกก็ยืนนิ่งเชียว โรซ่าปิดไปถึงรูปปั้นกามเทพ แล้วก็ปิดที่ตัวลูก คงไม่ทันสังเกตเหรอก บังเอิญลูกจามสาวใช้คนนี่เพิ่งมาอยู่ใหม่ ไม่รู้ว่ารูปปั้นบนนั้นมีอะไรมั่ง หล่อนร้องกรี๊ด เสียงดังลงมาจนถึงข้างล่างในครัวนี้ ตั้งแต่นั้นมา สาวใช้คนนี้ก็ไม่วอมปิดฝุนสิ่งของที่ไมใช่โต๊ะเก้าอี้ ยิ่งพรมหนังเสือโคร่งผืนนั้น หล่อนยังไม่เคยเข้าใกล้”

“ผมไม่ไปยุ่งในห้องรับแขกเหรอก” พืดพูด “ทุกอย่าง

มีระเบียบ อะไรหายสักอย่างเขาก็รู้ ถ้าจะมีของหล่นอยู่ตามโต๊ะหรือข้างเก้าอี้ก็ต้องเวลาที่มีแขกมากินเลี้ยง---นี่ตั้งสิบกว่าปีแล้วไม่เคยมีแขกมาอีกเลย---ผมนั่งอยู่นี่ยังงั้นนะ จะเล่าให้ฟังก็ได้ว่าในห้องรับแขกมีอะไรมั่ง---จากตุ้มหน้าต่างไปจนถึง---

“ในตู้นั้นมีของสวยๆแยะเชียว” โสมมีลีขจัดขึ้น “บางอย่างเป็นเงินแท้ ไวโอลินเงินจึงด้วยสายเงิน เหมาะสำหรับแอเรียตตีเหลือเกิน”

“ของใส่ตู้กระจกนะ ไม่มีประโยชน์หรอก” พ็อดบอก

“ก็ทุบกระจกได้นี่คะ” แอเรียตตีแนะ “ทุบให้แตกเพียงมุมเดียวก็พอ เกาะนิดเดียวก็---” เสียงของเธอเลื่อนหาย เมื่อเห็นสีหน้าตกใจของพ่อ

“ฟังนี่นะ แอเรียตตี” โสมมีลีพูดอย่างโกรธๆ แล้วก็รู้สึกตัวจึงลูบมือลูกสาวเบาๆ “ลูกไม่รู้เรื่องการหยิบยืมนักหรอก---” นางหันมาทางพ็อด “จะไปว่าลูกไม่ได้หรอกนะ” แล้วหันกลับไปหาแอเรียตตี “การหยิบยืมเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ต้องใช้ความ-

ชำนาญ ครอบครัวยุคนี้หลายที่เคยอยู่บ้านหลังนี้ ก็เหลือเพียงเราเท่านั้น ลูกรู้ใหม่ทำไม---ก็เพราะพ่อของลูกเป็นนักหีบยืมที่เก่งที่สุดในแถบนี้ เก่งกว่ารุ่นก่อนปู่ของลูกเสียอีก แม้แต่ป่าลูพิยังยอมรับเลย ตอนที่พ่อยังหนุ่มนะ แม่เคยเห็นพ่อเดินไปตามโต๊ะอาหารที่ตั้งของกินไว้เพียบ เดินตลอดโต๊ะเลยนะ แล้วก็หีบถั่วกับขนมจากจานทุกใบ ขนาดที่มีเสียงร้องเรียกให้คนมากินอาหารแล้วด้วยซ้ำ พ่อโหนตัวลงมาตามรอยพับผ้าปูโต๊ะ พอดีกับแขกคนแรกเดินเข้าห้องมา---แม้ว่าพ่อชอบทำยังงั้นเล่นสนุกๆ ไซ้ใหม่”

“จะทำเล่นสนุกๆ ทำไมล่ะ” พืดยิ้มแห้งๆ

“แต่ก็ทำไปแล้ว” โฮมิลี่พูด “คนอื่นไม่กล้าหรอก”

“ตอนนั้นผมยังหนุ่มอยู่นี้---” พืดถอนใจพลางหันไปทางแอเรียดตี้ “วิธีหีบยืมนะ ไม่ใช่ทุบกระจากตู้ใส่ของให้แตกหรอกนะลูก---”

“แต่ก่อนนี้เรารวย เรามีของสวยๆ แยะเชียว” โฮมิลี่เล่า

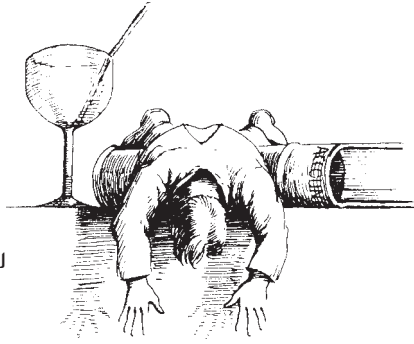

“ลูกน่ะยังเล็กนัก จำไม่ได้หรอก--- เราเคยมีเครื่องเรือนตุ๊กตา ทำด้วยไม้วอลนัท แล้วยังชุดแก้วเหล้าอรุณสีเขียว รวมทั้งกล่องดนตรีด้วย พวกญาติชอบมางานเลี้ยงที่บ้านเรา จำได้ไหม พ็อด พวกฮาร์พซิคอร์ด ใครๆ ต่างก็มากันทั้งนั้น นอกจากครอบครัว โอเวอร์แมนเทิลที่อยู่ในห้องรับอรุณ เราเดินรำกันใหญ่ เด็กๆ นั่งตามลูกกรงกันเตาผิง หีบดนตรีบรรเลงเพลงต่างๆ อย่างเพลงคลีเมินไทน์ เพลงสรรเสริญพระบารมี เพลงม้าควบ ใครๆ ก็อิจฉาเรา แม้แต่พวกโอเวอร์แมนเทิลก็เถอะ---”

“พวกโอเวอร์แมนเทิลนี่ใครกันคะ” แอเรียตตีถาม

“แม่ไม่อยากให้ลูกฟังเรื่องของพวกนี้หรอก” โฮมิลีตอบ “เขาถือตัวจะตาย เขาอยู่กันตรงช่องโหว่ในผนังสูงขึ้นไป หลังเตาผิงในห้องรับอรุณนะ พวกนี้เขาพิลึก ผู้ชายสูบบุหรี่ตลอดเวลา เพราะบนเตาผิงมีกระปุกยาเส้น เขาปีนเข้าปีนออกตามลวดลายปูนปั้นข้างเพดาน บางทีก็ลื่นไถลมาตามเสา ทำท่าอวดต่างๆ พวกผู้หญิงก็ร้าย มัวแต่ชมตัวเองในกระจกเงาที่อยู่เหนือเตาผิง

เขาไม่เคยเชิญใครขึ้นไป
เที่ยวบ้านเขาหรอก แม่ก็
ไม่ยกขึ้นไป แม่กลัว
ความสูง พ่อก็ไม่ชอบ
ผู้ชายพวกนั้น

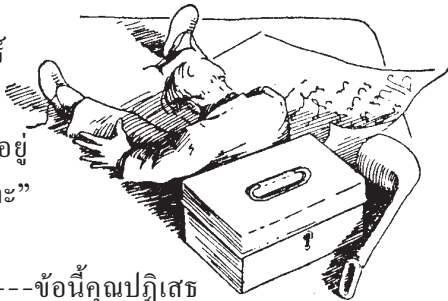
“พ่อของลูกชอบ
อยู่อย่างงี้ยังงี้แหละ เออ
---ใช่ว่าจะมีแต่กระปุก

ยาเส้นเท่านั้นนะ มีขวดเหล้าด้วย ผู้ชายพวกนั้นใช้ก้านขนนก
สำหรับทำความสะอาดกล้องยาเส้นดูคนเหล้าออกจากขวด แม่
ไม่รู้ว่าจะจริงหรือเปล่า ที่เขาถือกันว่า พวกนี้ มีงานเลี้ยงทุกวัน
อังคาร หลังจากปลัดอำเภอมาคุยเรื่องธุระในหออรับอรุณ แล้ว
ก็เคลื่อนกันไปหมด แม่แอ้อยู่บนผ้าปูโต๊ะสีเขียวมันละ นอน
เกะกะอยู่กับกล่องดินุกและสมุดบัญชีเลยเชียว”

“ไม่รู้สิ” พืดขัด เขาไม่ชอบนิโทษ “ไม่เคยเห็นสักที”

“แต่คุณไม่ชอบยุ่งกับพวกนี้เนี่ยะ พืด ก่อนเราจะแต่งงาน
คุณยังบอกฉันเลยว่า
อย่าไปหาพวกโอเวอร์
แมนเทิล”

“ก็เพราะเขาอยู่
สูงเกินไป แค่นั้นแหละ”
พืดพูด

“ชี้เกียดด้วย---ข้อนี้คุณปฏิเสธ

ไม่ได้แน่ พวกนี้ไม่ได้มีชีวิตอยู่ในบ้านในเรือนสักเท่าไรหรอก ดีแต่
อั้งไฟเตาผิงให้อุ่นอยู่ในห้องรับอรุณ กินแต่อาหารเช้าอย่างเดียว
เพราะในห้องนั้น เขาตั้งโต๊ะอาหารเฉพาะตอนเช้า”

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกนั้นคะ” แอเรียตตีถาม

“พอคุณผู้ชายตาย ย่าต้องนอนแช่อยู่บนเตียง ก็ไม่มีใคร
ใช้ห้องรับอรุณอีก ทีนี้ พวกโอเวอร์แมนเทิลก็ต้องไปละชี---จะ
ทำไม่ได้ ไม่มีของกิน ไม่มีไฟให้ผิง ห้องนั้นเวลาหน้าหนาวนะ จะ
แข็งตาย”

“แล้วพวกนามสกุลฮาร์พซิคอร์ดล่ะคะ” แอเรียตตีซัก
โฮมิลี่นั่งคิด

“พวกนั้นเขาคณละอย่าง จะว่าไม่ถือตัวไม่ได้นะ ถือตัว
เอากรทีเดียว แต่ก่อนนี้ป่าลูฟีใช้นามสกุลฮาร์พซิคอร์ด แหม---
ทำท่าหยิ่งน่าดู ตอนหลังมาแต่งงานกับลุงเฮนเดรียรี ค่อยยังชั่ว
ลงหน่อย ไม่หยิ่งเหมือนแต่ก่อน”

“ฮือ-คุณก็---” พ็อดบ่น

“อ้าว! ก็จริงนี่ ป่าลูฟีไม่มีสิทธิ์หยิ่งหรอกนะ ก่อนแต่งงาน
กับพวกฮาร์พซิคอร์ดนะ ป่าแกอยู่โรงม้า ใช้นามสกุลแควเรนไพ์พ์
เท่านั้น”

“ป่าลูฟีแต่งงานกับลุงเฮนเดรียรีไม่ใช่หรือคะ” แอเรียตตี
สงสัย

“นั่นมันทีหลังจ้ะ ป่าเคยเป็นม่าย มีลูกติดสองคน ลุงก็
เป็นพ่อม่ายลูกสาม นี่คุณอย่ามองฉันยังงั้นนะ พ็อด คุณคงเถียง
ไม่ได้หรอกว่า ป่าลูฟีดูถูกลุงเฮนเดรียรีขนาดไหน ป่าลูฟีคิดว่า

เป็นการลดตัวเองที่ต้องแต่งงานกับคนนามสกุลคลีค”

“ทำไมละคะ” แอเรียตตีไม่เข้าใจ

“เพราะพวกนามสกุลคลีคอาศัยอยู่ได้พันครัวนะสิ--- เพราะเราไม่ใช่คำศัพท์ยากๆพวกกัน เราไม่กินขนมปังทาแอนโซวี แต่การที่เราอยู่ได้ครัวยั้งก็ไม่ได้หมายความว่าเราไร้การศึกษาหรอกนะ พวกนามสกุลคลีคคนะ เก้าแก่พอๆกับนามสกุลฮาร์พจิคอร์ดแหละ จำไว้ละลูก อย่ายอมให้ใครมาว่าเป็นอย่างอื่นละ ปู่ของลูกนะ นับเลขก็ได้---เขียนเลขได้ ถึงเลขที่เท่าไหร่นะพ็อด”

“ห้าสิบเจ็ด” พ็อดตอบ

“เห็นไหมละ” โฮมิลี่พูด “เขียนได้ถึงเลขห้าสิบเจ็ดนะ พ่อของลูกก็นับเลขได้ อย่างที่ลูกรู้แล้วนะ แล้วยังเขียนตัวเลขได้เรื่อยไปจนถึงเลขอะไรนะ พ็อด”

“เกือบหนึ่งพัน” พ็อดตอบ

“นั่นไง” โฮมิลี่อุทาน “ยังอ่านอักษรออกเป็นตัวๆด้วยขนาดที่สอนลูกได้นั้นแหละ จริงไหม นี่ถ้าหากพ่อไม่ต้องเริ่มเป็นนักหีบยืมตั้งแต่อายุยังน้อยละก็ ป่านนี้คงอ่านหนังสือออกแล้วจริงไหมพ็อด แต่ลุงเฮนเดรียร์กับพ่อของลูกต้องเริ่มออกหีบยืมตั้งแต่อายุสิบสาม อายุเท่าลูกนี่ละ คิดดูสิ---”

“หนูก็อยากจะ---” แอเรียตตีเริ่มต้นพูด

“ถึงยังไงเขาก็ไม่มีโอกาสเหมือนอย่างลูก” โฮมิลี่รีบขัด “ครอบครัวฮาร์พจิคอร์ดย้ายไปอยู่ในโพรงด้านหลังไม้บัวผนังข้างหลังเปียโนใหญ่ ที่เขาว่าเคยตั้งอยู่ตรงนั้น เขาย้ายไปเมื่อปีหนึ่งแปดสามเจ็ด แม่ยังสงสัยว่า ความจริงมีเปียโนอยู่ตรงนั้น

หรือเปล่าไม่รู้ แต่ก่อนนี้เขาใช้นามสกุลลินินเพิร์ส ตอนหลังถึงได้เปลี่ยนเป็นนามสกุลฮาร์พซิคอร์ด---

“เข้าไปอยู่ในห้องรับแขกหะรอคะ แล้วกินอะไรละที่นี้” แอเรียตตีถาม

“กินขนมน้ำชาบอย---” โสมมีลี่ตอบ “กินอยู่แค่นั้นแหละ ไม่น่าแปลกใจที่ลูกๆของเขาซัดเซียว สมัยก่อนยังดีกว่าเดี๋ยวนี้นะ ขนมน้ำชามีทั้งมัทฟิน ครัมเพ็ท เค้กอร่อยๆ แยม แล้วก็เยลลี่ พวกเขาคณหนึ่งเคยได้กินตั้งหลายอย่างในบ่ายวันเดียว แต่เขาต้องรีบหยิบยืมแทบแย่เซียวละ ถ้าบ่ายไหนฝนตก พวกภรรยาก็นั่งอยู่ในห้องรับแขกตลอดบ่าย น้ำชาและขนมที่ยกเข้ามานั้น เขากินเสร็จแล้วก็ยกกลับไป พวกฮาร์พซิคอร์ดไม่มีโอกาสได้เข้าไปใกล้เลย วันไหนอากาศดี พวกภรณาก็ชอบยกขนมน้ำชาออกไปกินในสวน ลูฟิเคยเล่าว่า บางวันต้องกินแต่เศษขนมปังคิม้มน้ำจากแจกันปักดอกไม้ เรื่องมันยังงี้แหละ จะไปว่าเขาหนักก็ได้ เขามีทางออกอยู่ทางเดียวคือ เทียวได้อั้ววด ทำตัดจริตพูดตามอย่างพวกสุภาพสตรีสุภาพบุรุษ ลูกเคยได้ยินป้าลูฟิพูดหรือเปล่าละ”

“เอ! หนูจำไม่ได้คะ”

“อู๊ย! นำฟัง เวลาป้าแกออกเสียงคำว่า‘ปาร์เก้’นะ ปาร์เก้คือพื้นไม้ในห้องรับแขกไง แกต้องออกเสียงเป็น‘ปาร์รร-เก้’--- นำฟังพิลึก คิดๆดูแล้ว ป้าลูฟิตัดจริตที่สุด---

“แอเรียตตีหนาวจนสั้นแล้วละ” พ็อดซัดซัน “นี่เราปลุกลูกมาฟังเรื่องป้าลูฟิกันหรือไง”

“เปล่าจ๊ะ คุณก็น่าจะขัดคอฉัน” โสมมีรู้สึกร้าว “เฮ้---
ลูกห่มผ้านวมให้กระชั้นนะ แม่จะตัดชุดปร๋อๆให้”

ขณะที่โสมมีเดินไปหน้าเตาไฟ ไข้ช้อนตักซุปลใส่ถ้วยชา
พืดพุดว่า

“ถึงยังงี้ก็ทำไปแล้ว”

“ทำอะไร” โสมมีถาม

“ปลุกลูกขึ้นมาพูดเรื่องป่าลูพี ลุงเฮนเดรี่รี่ แล้วก็---”

พืดพุดชนิดหนึ่ง “เอ๊กเกิดดิฉัน”

“ให้ลูกกินซุปลเสียก่อนซี” โสมมีพูด

“ใครว่าอะไรละ” พืดพืดพืด

6

“แม่กับพ่อปลูกลูกขึ้นมา---เพื่อเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับข้างบนให้ฟัง”
พืดพูด

แอเรียตตี้มองพ่อจากขอบถ้วยชาใบใหญ่ที่กำลังถืออยู่
พืดกระแอม

“เมื่อก่อนนี้ลูกเคยพูดว่าท้องฟ้าเป็นสีน้ำตาลแถมมีรอยแตก
ตามที่ต่างๆ” เขามองลูกสาวคล้ายจะขอโทษ “ไม่ใช่หรอคะลูก
ท้องฟ้าสีฟ้าต่างหาก”

“หนูรู้แล้วค่ะ” แอเรียตตี้อตอบ

“รู้ได้ไง” พืดร้องลั่น

“รู้สิคะ หนูมองดูจากตรงที่มีตะแกรงเหล็กก็ได้”

“เล่าเรื่องประตูดวงเข้าออกดีกว่า” โซมีลีขัด

“เอาละ---” พืดพูดซ้ำๆ “ถ้าออกไปนอกห้องนี้ จะ

เห็นอะไร”

“ทางมืดๆ ค่ะ” แอเรียตตีตอบ

“แล้วอะไรอีก”

“ห้องอื่นๆ ค่ะ---เห็นทางเดินอื่นๆ อีกค่ะ”

“แล้วถ้าเดินไปเรื่อยๆ ไปตามทางใต้พื้นห้อง---เลียวลดคดเคี้ยวไปอีก จะเห็นอะไร”

“เห็นประตูเข้าออกค่ะ”

“ประตูนี้แข็งแรงมาก เปิดไม่ได้” พ็อดพุด “มีประตูยั้งไว้ทำไม”

“ป้องกันหนู ไซ้ไหมคะ” แอเรียตตีไม่แน่ใจ

“ไซ้” พ็อดเองก็ไม่ค่อยแน่ใจ แต่นึกให้คะแนนลูกสาวครึ่งคะแนน “หนูไม่ทำร้ายใคร บอกอีกทีซิ มีประตูไว้กันอะไร”

“หนูตัวใหญ่ ไซ้ไหมคะ” แอเรียตตีถาม

“แถวนี้ไม่มีหนูตัวใหญ่” พ็อดตอบ “ป้องกันแมว ไซ้ไหม”

“แมวเหรอกะ” แอเรียตตีข้อนถาม

“หรือป้องกันลูกไม่ให้ออกไป” พ็อดชี้แจง

“ป้องกันลูกคนนี้นะเหรอกะ” แอเรียตตีถามอย่างน้อยใจ

“ข้างบนนี่ เป็นที่อันตราย” พ็อดอธิบาย “พ่อแม่มีลูกเพียงคนเดียว ไม่เหมือนลุงเฮนเดรียรี นั่นเขายังมีลูกของตัวเองสองคน แล้วยังลูกป้าลูฟี่อีกสามคน แต่ก่อนนะ ลุงเฮนเดรียรีมีลูกของตัวเองตั้งสามคน”

“พ่อแม่เล่าเรื่องเอ็กเกิลดินหา---พ่อของลูกกำลังนึกถึงเอ็กเกิลดินนะ” โสมิลีบอก

“ใช่สิ---” พ็อดตอบรับ “เอ็กเกิลติน่าไม่เคยได้รับรู้เรื่องข้างบนเลย บ้านเขาไม่มีตะแกรงเหล็ก เขาเล่าให้เอ็กเกิลติน่าฟังว่า ท้องฟ้าคือไม้กระดาน ดอกตะปู มีรอยแตกอยู่ทั่วไป---”

“เลี้ยงลูกให้โง่” โฮมิลี่พิมพ์ำ เซ็ดหน้า แล้วใช้มือลูบผมลูกสาว

“แต่เอ็กเกิลติน่าไม่ใช่เด็กโง่ ก็เลยไม่เชื่อ---วันหนึ่ง เธอจึงแอบขึ้นไปดูด้วยตาตัวเอง”

“เขาออกไปข้างนอกได้ยังไงคะ” แอเรียตตีซั๊กสนใจ

“สมัยก่อนนี้เราไม่ใส่ประตูเขอะยังงี้นี่ลูก มีอยู่ประตูเดียวใต้นาฬิกา ลุงเฮนเดรียร์คงจะเผลอ ไม่ได้ลั่นกุญแจ เอ็กเกิลติน่าเลยออกไปได้---”

“วันนั้นเขาแต่งชุดสีฟ้า” โฮมิลี่เล่า “สวมรองเท้าหนัง-ลูกแกะสีเหลือง ดิวดกระดุมสีดำ สวยมากเชียว พ่อของลูกเย็บรองเท้าคู่นี้ให้”

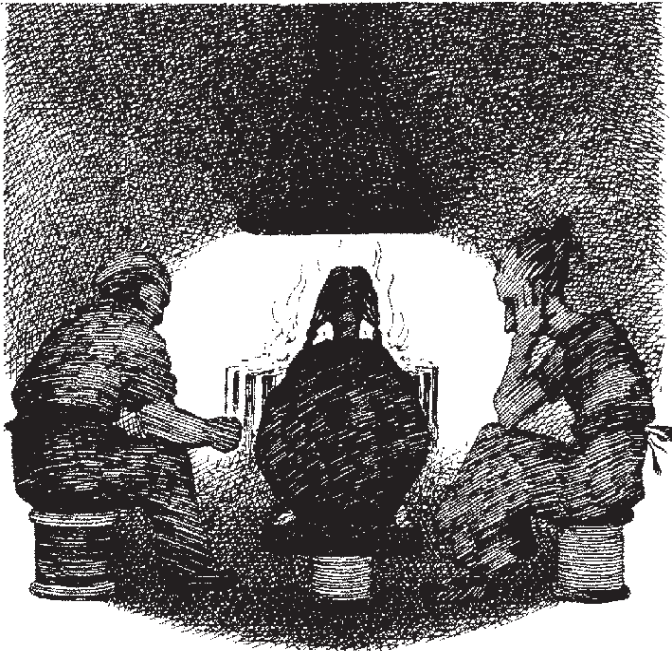
“ถ้าเป็นเวลาอื่นคงไม่เป็นไรหรอก” พ็อดพูด “แม่หนูแกอาจจะออกไปเดินดูอะไรเล่น เจออะไรที่ทำให้ตกใจ แล้วก็รีบกลับโดยที่ไม่มีใครรู้---”

“ทีนี้ มันมีเรื่องอื่นเกิดขึ้น” โฮมิลี่เสริม

“ใช่ แล้วเด็กก็ไม่ทันรู้” พ็อดเล่า “ไม่มีใครบอกเด็กว่า คนเห็นพ่อของเขาที่ข้างบน เจ้าของบ้านเลยเอาแมวมาเลี้ยงไว้”

“หลังจากนั้นเขาก็ได้แต่รอเอ็กเกิลติน่า รอเป็นสัปดาห์ เป็นเดือน เป็นปี แต่ไม่มีใครได้เห็นแม่หนูอีก” โฮมิลี่ต่อ

“นี่แหละ คือเรื่องที่เกิดขึ้นกับเอ็กเกิลติน่า” พ็อดพูด

พลาถมองลูกสาว

เงียบกันไปนาน มีแต่เสียงหายใจของพืด และเสียงซูป-
เดือดปุด ๆ

ในที่สุด พืดก็พูดว่า

“ลูกเฮนเดรียรีเสียใจแทบตาย ไม่ยอมขึ้นไปข้างบนอีกเลย
กลัวจะไปเจอกระดุมรองเท้าของลูกสาว เขาว่ายังมีนะ อนาคต
ของเขาจึงอยู่ที่การอพยพหนี”

แอเรียตตี้นั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้น

“ทำไมเล่าเรื่องนี้ให้หนูฟังคืนนี้คะ”

โฮมิลี่ลุกขึ้นเดินอย่างลึกลับลึกลงไปที่เตาไฟ

“เราไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้กันหรอก ไม่ค่อยพูดถึงเรื่องนี้กันจนกระทั่งคืนนี้ เราชูสึกว่า---” นางหันขวับมาที่ลูกสาว “พูดถึงพูดเถอะนะ มีคนเห็นพ่อของลูกเข้าแล้ว”

“อ้าว!” แอเรียตตี้อูทาน “ใครเห็นคะ”

“คนที่เห็นคือ---ลูกไม่เคยได้ยินเรื่องคนพวกนี้หรอก ที่สำคัญก็คือ---”

“เขาจะหาแมวมาเลี้ยงไว้ไหมคะ”

“อาจเป็นไปได้” โฮมิลี่ตอบ

แอเรียตตี้วางถ้วยชุปลง จ้องมองถ้วยซึ่งสูงเกือบถึงเข่าของเธอ ไบหน่ากัมนิดๆนั้นดูเหม่อลอย ในที่สุดเธอก็ถามเบาๆว่า

“เราอพยพได้ ไช้ไหมคะ”

โฮมิลี่สะดุ้ง บิดมือไปมา หันหน้าเข้าข้างฝา พูดไปทางกระตะที่แขวนอยู่ตรงนั้นว่า

“นี่ลูกไม่รู้หรือคะว่าพูดอะไรออกมา มีแต่หนอน แล้วก็ตัววีเซลล์ ทั้งหนาว ทั้งชื้น ทั้ง---”

“สมมุติว่าหนูออกไปข้างนอกอย่างเอ็กเกิลดิหน้า แล้วแมวกินหนูเสียละคะ พ่อแม่ก็ต้องอพยพอยู่ดี---” แอเรียตตี้อูทานเบาๆ “จริงไหมคะ”

โฮมิลี่หันขวับมาหาลูกสาว สีหน้าโกรธจัด

“ฉันจะฟาดให้เหะ แอเรียตตี้อู จินพูดยังงี้”

“หนูก็เพียงแต่คิดเท่านั้นแหละคะ” น้ำตาของแอเรียตตี้อู

ไหลพราก “แค่คิดว่า หนูอยากอพยพมั่ง จะได้ไม่โดนแมวกิน”

“เอาละ พอดี” พืดอดตัดบท “ไปนอนได้แล้วลูก ไม่โดนกิน ไม่โดนฟาด ดีทั้งสองอย่าง ไว้พุงนี้เข้าค่อพุดกันใหม่”

“หนูไม่ได้กลัวหรอกนะคะ---” แอเรียตตีพูดอย่างโมโห “หนูชอบแมวด้วยละ พนันกันก็ได้ว่า แมวไม่ได้กินเอ็กเกิลดิหน้า สักหน่อย เธอหนีไปต่างหากคะ เธอไม่อยากถูกกักขังอยู่ยั้ง เป็นวัน เป็นเดือน---เป็นปี---อย่างที่หนูโดนอยู่นี่ไง” เธอสะอื้น

“หนีน้อยนะะ ถูกกักเธอ” โฮมิลี่ข้อน

แอเรียตตีขบหน้าลงกับฝ่ามือ

“มีแต่ประตู---ประตู---ประตู---”

พืดอกกับโฮมิลี่จ้องกัน ผ่านไหล่จุ่มของลูกสาว พืดพูด อย่างไม่สบายใจว่า

“ไม่ควรเอาเรื่องนี้มาพูดเลย ดิกยังงี้แล้ว---”

แอเรียตตีเงยหน้าเปื้อนน้ำตา

“ดิกหรือไม่ดิกก็เหมือนกันแหละคะ หนูรู้ว่าพ่อหิบบิ๊ม เก่งมาก หนูรู้ว่าเรายังอยู่ที่นี้ได้ต่อไป ขณะที่คนอื่นๆ ไปกันหมด แต่สุดท้ายมันเป็นอย่างนี้ อยู่กันตามลำพังแบบนี้ หนูว่าไม่ฉลาดเลย เราจะอยู่ในบ้านกว้างใหญ่ที่ว่างเปล่ายังงี้ไปตลอดเธอหะ ชุกอยู่ ได้พื้น ไม่มีใครคุยด้วย ไม่มีเพื่อนเล่น ไม่เห็นอะไรเลย นอกจาก ทางเดินและฝุ่นละออง ไม่มีแสงสว่าง นอกจากแสงเทียน แสงไฟ และแสงที่ลอดลงมาตามช่องกระดาน---เอ็กเกิลดิหน้ามีทั้งพี่ชาย จริงและพี่ชายลูกติดแม่เลี้ยง ได้เลี้ยงหนูเรื่องๆ ได้ใส่รองเท้าสี- เหลืองติดกระดุม ได้ออกไปข้างนอก---หนนั้น---”

“จู้! อย่าดั่งนักสิ” พืดปราม

เสียงพื้นกระดานเหนือหัวลั่นเอี้ยดอาด เสียงฝีเท้าหนักๆ เดินย้อนกลับไปกลับมาอย่างจงใจ ได้ยินนางไครเวอร์แม่ครัวบ่น สลับกับเสียงเตารีดกระทบกัน

“เฮ้อ! ไอ้เตาอันนี่” เสียงแม่ครัวดังลงมา “ลมพัดไปทางทิศตะวันออกอีกแล้วซี” ตามด้วยเสียงตะโกน “แครมป์เฟิร์ดมานี่หน่อย!”

พืดแหงนมองกระดานเบื้องบนอย่างหงอยๆ แอเรียตตีตัวสั้น รวบผ่านวมกระชับเข้ากับตัว โสมมีลีสูดลมหายใจยาว แล้วในฉับพลัน นางก็เงยหน้าขึ้น พืดเสียงหนักแน่นว่า

“ลูกเราพูดถูกแล้ว”

แอเรียตตีตาโต

“เฮ้อ! เปล่าหรอกค่ะ---” เธอตะกุกตะกัก เพราะปกติพ่อแม่เท่านั้นที่ถูกเสมอ เธอจึงตกใจที่แม่ว่าเธอพูดถูก เด็กๆ จะพูดอะไรก็ได้ สนุกดีเสียอีก เพราะพูดแล้วรู้ว่าผิดหมด

“เห็นไหม พืด อย่างคุณกับฉันไม่เป็นไรหรอก” โสมมีลีพูดต่อ “สมัยก่อนเคยมีครอบครัวอื่นๆ มีเด็กอื่นๆ---อย่างพวกอังก้างจันในห้องท้ายครัว คุณคงจำได้ แล้วพวกที่อยู่ด้านหลังเครื่องหั่นอาหาร---ลืมชื่อไปแล้ว---เด็กๆ พวกบวมก็บอर्ड แล้วก็พวกเรนไฟฟ์ที่ใช้ทางใต้ดินจากโรงฆ่าอีกล่ะ เรามีอิสระกันมากที่สุดทีเดียว”

“ก็ถูก แต่อิสระให้อะไรมั่ง---” พืดไม่แน่ใจ “เวลานี้คนเหล่านั้นไปไหนกันหมด”

“อาจจะสบายกว่าแต่ก่อนก็ได้” โสมลีแย้ง “กาลเวลาทำให้บ้านเปลี่ยนไปจนหมด คุณคงจำได้ว่าหลายคนย้ายไปตอนที่มีการขุดดินวางท่อแก๊ส ผ่านทุ่งนา ทะลุป่า ตลอดทางจนกระทั่งถึงเมืองเลห์ตัน บัซซาร์ด”

“แล้วเจออะไรล่ะ” พ็อดพูดอย่างไม่สบอารมณ์ “เจอแต่ถ่านหินกองเป็นภูเขา”

โสมลีหันไปพูดกับลูกสาวด้วยเสียงหนักแน่น

“นี่นะ แอเรียดดี ถ้าสมมุติว่าวันหนึ่ง วันพิเศษนะ พ่อแม่เลือกเอาวันที่ไม่มีใครอยู่แถวนั้น สมมุติว่าเขาไม่เอาแมวมาเลี้ยงไว้ล่ะนะ แม้ว่าเขาไม่เลี้ยงแมวหรอก สมมุติว่าสักวันหนึ่ง พ่อพาลูกไปหัดหีบฮิม ลูจะเป็นเด็กดีไหมล่ะ จะทำตามที่คุณบอกอย่างรวดเร็วและเงียบกริบ โดยไม่เอาแต่เถียงไหม”

แอเรียดดีหน้าแดง บิดมือไปมา เสียงสั่นด้วยความดีใจ

“จริงหรือคะ---

“ไหมล่ะ โสมลี พูดไม่คิดอีกแล้ว---

 “พ็อดรีบขัดคอ “คิดให้ดีก่อนสิ ค่อยพูด จำไม่ได้หรือว่ามีคนเห็นผม แล้วจะเอาเด็กขึ้นไปข้างบนได้อย่างไร”

“ไม่มีแมวหรอกน่า” โสมลียืนยัน “ไม่มีเสียงสักหน่อย ไม่เหมือนตอนที่โรซ่าอยู่นี่”

“ถึงนั้นก็เถอะ” พ็อดไม่แน่ใจ “ยังเสียง ผมไม่เคยได้ยินเรื่องเด็กหญิงไปทำงานหีบฮิมสักที”

“ฉันเพิ่งคิดออกเดี๋ยวนี้เองว่า ถ้าเรามีลูกชาย ปานนี้คุณก็พาเขาไปหีบฮิมด้วยแล้วสินะ แต่ที่เราไม่มีลูกชาย มีแอเรียดดี

เท่านั้น ถ้าเราสองคนเป็นอะไรไป ลูกเราจะทำยังไง ถ้าเงินไม่หัด
หีบหีบเอาเองละก็---” โสมมีลีพูด

พืดอก้มลงมองหัวเข่า สักครูก็ตอบว่า

“เอาละ ผมเข้าใจที่คุณพูดแล้ว”

“ลูกเราจะได้มีสิ่งน่าสนใจทำ ไม่เอาแต่พำร่าเพื่อ”

“เพื่อหาอะไร”

“หาท้องฟ้าสีฟ้า ต้นหญ้า หรืออะไรยังงั้นไง” โสมมีลีจ้อง
ลูกสาวซึ่งกำลังตกตะลึง “---แม่ไม่มีวันอพยพไปไหนหรอก
แอเรียตตี้ ไม่ว่าจะต้องเห็นแก่ลูกหรือใครก็ตาม”

“อ้อ! ยังงั้นเอง” พืดอกหัวเราะ

“จู้! อย่าอีกทีก็ไป---” โสมมีลีไม่พอใจ เหลือบมอง
เพดานอย่างรวดเร็ว “จูบพ่อซิ แอเรียตตี้ ไปนอนได้แล้ว”

ขณะที่แอเรียตตี้ซุกตัวนอนในผ้าห่ม เธอรู้สึกถึงความ-
อบอุ่นอันแสนสุขที่แผ่ซ่านมาจากปลายเท้า เธอได้ยินเสียงพูดคุย
ของพ่อกับแม่ดังมาจากอีกห้องหนึ่ง เสียงโสมมีลีพูดอย่างมั่นใจ
โน้มน้าวให้เชื่ออย่างผู้ชนะ

เสียงพืดอกลุกขึ้น เสียงลากเก้าอี้ พืดอกพูดว่า

“ผมไม่เห็นจะชอบเลย”

“จู้!” เสียงโสมมีลีกระซิบ

เสียงฝีเท้าหนัก ๆ จากข้างบน ตามด้วยเสียงกระทะหล่น

แอเรียตตี้เริ่มง่วง มองดูรูปบนเพดานห้อง รูปนั้นตกแต่ง
ด้วยริบบิ้น มีข้อความเขียนว่า ‘รับประกัน---ดีเลิศ---ผสมพิเศษ

ดีวิเศษ---

รูปสาวสวย สวมเสื้อผ้าชุดบางเบาพลิ้ว กำลังเป่าแตรเป็น
เพลงอันร่าเริง แต่ไร้เสียง

7

3 สัปดาห์ถัดมา แอเรียตตีทำตัวดีมาก ช่วยแม่จัดห้องเก็บของ
กวาดทางเดินแล้วใช้น้ำราด จากนั้นก็เหยียบให้เรียบ เลือกลูกบิด
ที่ใช้แทนกระดุมใส่ลงในขวดยาแก้ปวดที่ปิดฝาเกลียว ตัดถุงมือ
หนังลูกแพะออกเป็นแผ่นสี่เหลี่ยมไว้ให้พ่อใช้เย็บรองเท้า ลับเข็ม
ก้างปลาจนคมกริบ ตากผ้าให้แห้งที่ตะแกรงเหล็กเพื่อให้ผ้านั้น
ถูกลมสะบัดพลีว

วันนั้นมาถึง วันน่อกแล้ว น่ามห้ศจรรย๋ ลีมไม่ลง---เมื่อ
โฮมิลีหยุดขัดพื้นโต๊ะครัว ยึดตัวขึ้นแล้วร้องเรียก

“พ็อด!”

พ็อดเดินเข้ามาจากห้องทำงาน

“ดูแปรงนี่สิ” โฮมิลีพูด แปรงนั้นถักด้วยเส้นใย

“เห็นแล้ว กุดหมดแล้วนี่” พ็อดพูด

“เวลาใช้แปรงนี้ขัด ฉันเจ็บข้อนิ้วไปหมดเลย” โฮมิลี่บน
 พ็อดมีสีหน้าวิตก นับตั้งแต่วันที่มิคนเห็นเขา ครอบครั
 นี้ก็พยายามหยาบยืมเฉพาะสิ่งของจำเป็นจากในครัวเท่านั้น เช่น
 เชื้อเพลิงและอาหาร

ในครัวชั้นบนมีเตาไฟ ใต้เตาไฟมีรูหนูเก่า เวลากลางคืน
 เมื่อแม่ครัวดับไฟแล้ว หรือไฟจวนมอด พ็อดใช้รูนี้เป็นทางโยน
 ข้าวของลงข้างล่าง เพื่อจะได้ไม่ต้องแบก ตั้งแต่วันที่มิคนเห็นเขา
 ตรงฝ่าม่าน เขาก็ดันตุ๊กไม้ขีดไปไว้ตรงใต้รูหนู วางมันงบน
 ตู้นั้น แล้วให้โฮมิลี่ช่วยดันตัวเขาขึ้นไปตามทางลัดในรูหนู แทนที่
 จะใช้เส้นทางโยนของลงไปอย่างเดียว

ดังนั้น พ็อดจึงไม่ต้องเดินผ่านห้องใหญ่และตามทางอื่น ๆ
 เพียงแอบออกไปจากด้านล่างของเตาไฟใหญ่สีดำ ก็หยาบของที่
 ต้องการได้ ไม่ว่าจะเป็นกานพลูสักดอก หัวแครอท หรือหมูแฮม
 แสนอร่อยสักชิ้น

แต่ก็ไม่น่าพอใจทุกครั้งไป เพราะเวลาไฟมอดแล้วยังเหลือ
 ขี้เถ้าร้อน ๆ อยู่ใต้เตา หนหนึ่ง นางไครเวอร์บีดเอาขี้เถ้าร้อน ๆ ลง
 ใส่เขา เขาหล่นลงไปทับโฮมิลี่ เนื้อตัวพอง ออกสันขวัญแวน
 จามเสียวแทบแย่

อีกหนหนึ่ง ด้วยเหตุใดไม่รู้ได้ ไฟไม่ดับ พ็อดโผล่ออกไป
 เจอกองไฟกำลังลุกไหม้ถ่านหินสีขาวด้วยความร้อนปะทุไปทั่ว
 แต่พอดตกกลางคืน ไฟมอด พ็อดจึงค่อย ๆ หาทางผ่านกองขี้เถ้า
 กลับเข้าไปในครัวได้

“วันนี้แม่ครัวไม่อยู่เพราะเป็นวันหยุด” โฮมิลี่พูด “แล้ว

ย่านนั้น---ครอบครัวนี้ชอบเรียกย่าโซฟีว่า‘ย่านนั้น’ ก็นอนอยู่บนเตียง เป็นอันว่าปลอดภัย”

“ผมไม่วิตกเรื่องสองคนนั้นหรอก” พ็อดพูด

“อะไรกัน” โสมมีลีร้องเสียงแหลม “เด็กผู้ชายยังอยู่อีกเหรอ”

“ไม่รู้สิ” พ็อดตอบ “เสียงมากนะ”

“มันก็เสียงเสมอแหละ อย่างวันก่อนไง ตอนที่คุณอยู่ในห้องเก็บถ่านหิน แล้วรถมาส่งถ่านหินนะ”

“เฉพาะสองคนนะไม่เป็นไร” พ็อดพูด “แม่ครัวกับย่านนั้น ผมรู้ว่าเขาเป็นยังไง”

“พิไร้! ถ้ายังนั้น เด็กผู้ชายยังดีกว่า ส่งเสียงดังมาแต่ไกลจะเป็นไรไป แต่ก็เอาเถอะนะ” โสมมีลีว่า “ตามใจคุณ เพียงแต่ว่าฉันไม่เคยได้ยินคุณพูดถึงเรื่องเสียง---”

พ็อดถอนใจ

“ตกลง” เขาหันไปหยิบถุงยาม

“เอาลูกไปด้วยสิ” โสมมีลีเตือน

“คุณนี่---” พ็อดตกใจ

“ทำไมล่ะ” โสมมีลีเอ็ด “วันนี้เหมาะออกไปแค่นาฬิกาเรือนใหญ่ก็พอ ถ้าลัวก็ทิ้งลูกไว้แค่นั้น พร้อมทั้งจะแอบหนีลงข้างล่าง ลงมาตามรูหนูไง ให้ลูกได้รู้ได้เห็นมั้งเถอะ---แอเรียตตีมานี้”

ขณะที่แอเรียตตีวี่งมา พ็อดยังไม่สิ้นความพยายาม

“ฟังผมหน่อย โสมมีลี---”

โสมมีลีทำเป็นไม่ได้ยิน นางพูดเสียงใส่ว่า

“แอเรียตตี้ ไปกับพ่อสิ---ไปหียบยืมจนแปรงมาให้แม่
สักหน่อย ดึงเอาจากพรมเช็ดเท้าในห้องโถงนะ”

แอเรียตตี้กระโดดตัวลอย

“หนูไปด้วยได้จริงหรือคะ”

“ถอดผ้ากันเปื้อนออกก่อนจะ---” โซมีลี่บอก “เปลี่ยน
รองเท้าเสียด้วย เวลาไปหียบยืมต้องสวมรองเท้าเบาๆ คู่หนึ่งแกะ
สีแดงจะดีกว่า”

เมื่อแอเรียตตี้หมุนตัวกลับไป โซมีลี่บอกพื่อว่า

“ลูกไม่เป็นไรหรอก เดียวก็เห็นเอง”

หัวใจของแอเรียตตี้เต้นแรงขณะเดินตามพ่อลงไปตามทาง
ช่วงขณะที่เธอคิดว่าแทบจะทนไม่ได้มาถึงแล้ว รู้สึกตัวเบาหัว
สั่นเทา โหวงเหวงไปหมดด้วยความตื่นเต้น

สองพ่อลูกเอาถุงไปด้วยสามใบ พื่ออธิบายว่า

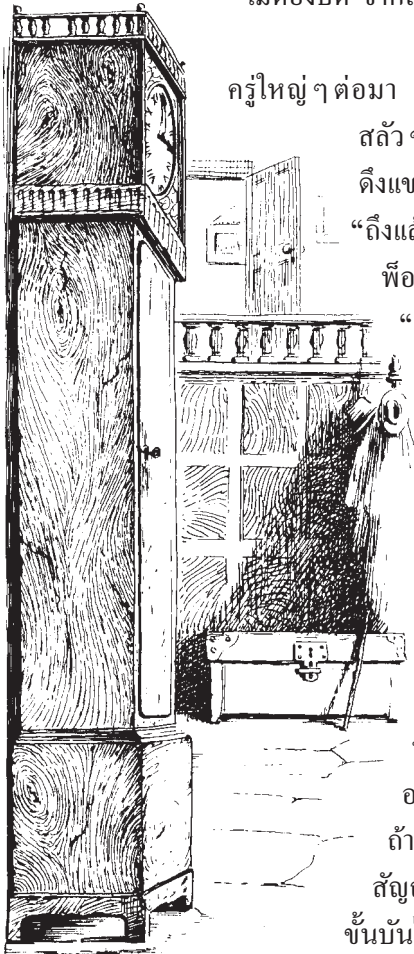
“เพื่อไว้ ถ้าเกิดหียบอะไรได้มาก พวกหียบยืมที่ไม่ได้เอา
ถุงไปเพื่อนะ สูญเสียโอกาสดีไปไม่รู้จะทำไร”

พื่อวางถุงลงเมื่อเตรียมเปิดประตู ประตูนั้นปิดสนิทโดย
ใช้เข็มซ่อนปลายตัวใหญ่ขุดบานประตูไว้ มือเล็กๆ จะไม่มีวันง้าง
เข็มซ่อนปลายนี้ได้

แอเรียตตี้เฝ้าดูพ่อโหนขึ้นไปด้วยเข็มซ่อนปลาย เท้าลอย
จากพื้น มือทั้งสองเหนียวไว้ ค่อยๆ เคลื่อนตัวไปตามความโค้ง
ของเข็มซ่อนปลาย โยกตัวไปมา เข็มซ่อนปลายก็ง้างอ้อออก พ่อ
โดดหนีลงมาบนพื้น

“ลูกทำยังงี้ไม่ได้หรอก” เขาพูดพลางเช็ดมือที่เป็นฝุ่น

“ตัวเบาเกินไป แม้ก็ทำยังงี้ไม่ได้ เอละ มาทางนี้ เจียบๆนะ---”
ยังมีประตูอีกหลายแห่ง พืดเปิดประตูแล้วอธิบายว่า
“ไม่ต้องปิด ขากลับอาจจะต้องรีบ”

ครูใหญ่ๆ ต่อมา แอเรียตตีเห็นแสงสว่าง
สลัวๆ ตรงปลายทางเดิน เธอ
ดิ่งแขนเสื้อพ้อ
“ถึงแล้วหรือคะ” เธอกระซิบ
พืดยื่นน่องเจียบ

“เอละ---เบาๆนะ” เขา
เตือน “ใช่แล้ว ตรงนี้
เป็นโพรงไดนาพิกา”
แอเรียตตีได้ยินคำพูดนี้
ก็แทบลืมหายใจ แต่ไม่
แสดงท่าทีอะไรออกมา
“ต้องขึ้นบันไดสูงชัน
สามชั้น” พืดพูดต่อ
“ระวังให้ดีนะ พอถึงได้
นาพิกาแล้ว---อยู่เฉยๆ
อย่าใจลอย คอยมองพ้อไว้
ถ้าปลอดภัยไปรละก็ พ้อจะให้
สัญญาณ”

ขึ้นบันไดสูงชันและขรุขระ แต่

แอเรียตตีปีนได้คล่องกว่าฟ็อด ขณะกำลังตะกายผ่านขอบขรุขระของโพรงนั้น เธอเหลือบเห็นสีทองสุกปลั่ง สว่างจ้าจนตาพร่า แดดฤดูใบไม้ผลิกำลังส่องลงบนพื้นหินในห้องโถง เมื่อแอเรียตตี ยืนขึ้น เธอกลับมองไม่เห็นแสงสีทอง เห็นแต่เงามืดเหมือนเข้าถ้ำข้างบนเป็นกล่องใหญ่ เห็นเงาลูกตุ้มนาฬิกาเลื่อนราง

ในความมืดเวียงว่างรอบตัวเธอ มีเสียงกังวานสม่ำเสมอ เสียงนั้นบอกให้รู้ว่าปลอดภัย เหนือหัวขึ้นไปนั้น เธอเห็นลูกตุ้มแกว่งไปมา สะท้อนแสงสลัวเป็นประกาย การแกว่งนั้นเป็นจังหวะเหมือนระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา---แอเรียตตีรู้ตัวว่าน้ำตาอุ่นๆ กำลังคลอตา ตัวพองด้วยความภูมิใจ น้อย่างไร---นาฬิกาของพวกเธอ นามสกุลของเธอก็ได้มาจากคำว่า ‘นาฬิกา’ นาฬิกาตั้งอยู่ที่นี้มาเป็นเวลา 200 ปีแล้ว ส่งเสียงทุ้มลึกอย่างอดทน คอยเฝ้าบ้านแห่งนี้ และบอกให้รู้เวลา

เธอเห็นฟ็อดก้มอยู่ข้างล่าง ชும்ประตูที่มีรอยสลักเสลา แสงสว่างส่องมาที่ตัวเขา

“คอยดูพ่อไว้นะ” เขาสั่ง

แอเรียตตีก้มลงบ้าง เธอเห็นพื้นหินของห้องโถงใหญ่ ไกลจนสุดสายตา อาบแสงแดดสีทองสว่าง ขอบพรมสวยดูจุกหมู่เกาะสีต่างๆ ในทะเลทองคำ เห็นบานประตูปิดอยู่ตั้งหนึ่ง ทางเข้าสู่ดินแดนแห่งเทพนิยาย

เลยจากนั้นไปอีก แอเรียตตีเห็นหน้าสี่เหลี่ยมใบไม้สีเขียว โบกสะบัด ตัดกับท้องฟ้าสีครามใส

ฟ็อดหันมาหาลูก

“คอยตรงนั้นนะ แล้วเฝ้าดูพ่อ”

อีกอีตใจหนึ่ง เขาก็หายไป

แอเรียตตีเห็นพ่อวิ่งผ่านพื้นห้องไปกลางแสงแดด วิ่งเร็วเหมือนหนู หรือเหมือนใบไม้แห้งที่ถูกลมพัด เธอเห็นว่าพ่อตัวเล็กนิดเดียว

‘ที่จริงไม่เล็กหรอก สูงกว่าแม่ตั้งเยอะ’ เธอบอกตัวเอง

พ่อวิ่งวนไปรอบพรมเช็ดเท้าที่อยู่ในเงามืดใกล้ประตู แล้วก็ดูเหมือนว่าจะหายตัวไป

แอเรียตตีเฝ้ารอ ทุกอย่างเงียบสงบ ยกเว้นเสียงต่างๆ ในนาฬิกา เสียงต่างๆ นั้นอยู่สูงขึ้นไปในช่องว่างที่มีดมืดเหนือหัว แล้วก็มิเสียงโลหะครูดกัน ตามด้วยเสียงนาฬิกาตีบอกเวลา เสียงดังสามครั้ง หนักแน่นและทุ้มเหมือนจะกล่าวว่า ‘ถึงเวลาแล้ว ---ไม่ว่าคุณจะชอบหรือไม่ก็ตาม’

มีอะไรเคลื่อนไหวตรงเงามืดใกล้ประตูหน้า--- พืดนั่นเอง กำลังหัวดูง ลอยอยู่ในพรมเช็ดเท้า ซึ่งสูงเลยเขา เหมือนอยู่ในไร่ข้าวโพดสีน้ำตาล แอเรียตตีเห็นพ่อมองดูนาฬิกา แล้วยกมือขึ้น

เธอวิ่งไปตามพื้นหิน ---ช่างอุ่นอะไรเช่นนั้น แสงแดดอุ่นส่องหน้า

และมือ รอบตัวมีแต่ความกว้างใหญ่เหลือเกิน!

พืดรังตัวลูกสาวมากอดไว้ ตบเบาเธอเบา ๆ

“เอาละ ลูกนี้เก่งมาก หยุดหอบแฮกๆ ได้แล้วนะ”

แอเรียตตี้ยังคงหอบอยู่ เธอมองไปรอบตัว เห็นขาเก้าอี้
สูงใหญ่สูงขึ้นไปในแสงแดด เห็นด้านล่างของเก้าอี้แผ่อกเหมือน
หลังคากระโจม เห็นตะปูและเส้นไหมเส้นเชือกขมวดที่ยึดกันไว้
ตรงโน้นคือบันไดลดหลั่นกันขึ้นไปสู่ความสูง สูงลิบ ตรงโน้นคือ
ขาโต๊ะที่สลักเสลาดวดยลาย นั่นโพรงใหญ่ได้คู่

ตลอดเวลาในความเงียบนั้น นาฬิกาบอกเวลาเป็นวินาที
เหมือนจะพูดเบา ๆ อย่างสม่ำเสมอ

แอเรียตตี้หันไปดูสวนดอกไม้ เห็นทางเดินโรยกรวดสีต่างๆ
ก้อนโตเท่าลูกวอลนัท ยอดหญ้างอกงามอยู่ทั่วไป เป็นสีเขียว
สดใสต้องแสงสว่าง เลยไปทางโน้นคือเนินหญ้าลาดชันไปหารั้ว
ต้นไม้ซึ่งรกเรือ เลยจากรั้วต้นไม้ไปอีก เธอเห็นต้นไม้ผลกำลัง
ออกดอกสะพรั่ง

“เฮ้! นี่ดู” พืดกระซิบเสียงพราว “ลงมือทำงานได้แล้ว”

แอเรียตตี้ลงมือดึงขนพรมเห็ดทำอย่างว่าง่าย ขนพรมนั้น
แข็ง มีฝุ่นเต็มไปหมด

พืดดึงขนพรมออกมาเป็นเส้น ๆ มัดเข้าด้วยกันเป็นข้อ
เล็ก ๆ เขาทำงานเร็วและได้จังหวะ เสร็จแล้วก็เอาใส่ลงในถุง

“ถ้าต้องรีบวิ่งกลับละก็ ต้องไม่ทิ้งอะไรไว้” เขาพูด

“เก็บมือจ้งเลย” แอเรียตตี้บอกพ่อ “จริงไหมคะ”

“มือพ่อด้านเสียแล้ว ไม่เก็บหรอก” พืดตอบ

แอเรียตตีจาม

“ฝุ่นแยะจังนะคะ”

พ็อดยัดหลัง

“อย่าดึงตรงที่ผูกไว้แน่นซีลูก” เขามองดูลูกสาว “มีน้ำมือถึงเจ็บ คุณนี่นะ---” อีกครู่หนึ่งเขาบอกว่า “ลูกอย่าทำเลย--- นี่เพิ่งหนักแรกที่ขึ้นมาบนนี้ ไปนั่งที่บันไดนะ มองออกไปนอกประตูดีกว่า”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” แอเรียตตีรีบพูด เกรงว่าถ้าหนักนี้เธอไม่ช่วยทำงาน หนหน้าพ่อจะไม่พาขึ้นมาด้วยอีก

แต่พ็อดยีนกรานว่า

“พ่อทำเองเร็วกว่า พ่อเลือกได้เก่งกว่า---ลูกคงเข้าใจที่พ่อบุญนะ เพราะพ่อต้องเป็นคนมัดขนแปรงเอง”

8

ชั้นบันไดอ่อน แต่สูงชันมาก

‘ถ้าลงไปถึงทางเดินนั้น---อาจขึ้นมาไม่ได้อีก’ แอเรียตตี
คิด เธอนั่งนิ่งๆ อยู่ชั่วครู่ จึงสังเกตเห็นพรมลวดวางอยู่ตรงนั้น

“แอเรียตตี ทำอะไรนะ” เสียงพืดเรียกเบาๆ

“หนูปีนลงมาตามพรมลวดค่ะ”

พืดเดินมามองลูกสาวจากชั้นบันไดชั้นบน

“ปีนยังงี้ไม่เป็นไร---” เขาพูดหลังจากจ้องดูอยู่ครู่หนึ่ง
“แต่อย่าปีนบนอะไรที่มันไม่ได้ติดแน่นอยู่กับที่ สมมุติว่ามีคนมา
ยกพรมลวดออก ลูกจะทำยังไง จะปีนกลับขึ้นมาได้หรือ”

“พรมลวดนี้หนักระดับคะ” แอเรียตตีบอก

“ถึงยังงั้นก็เถอะ มันเคลื่อนย้ายได้ เข้าใจที่พ่อพูดไหมละ
กฎเกณฑ์มันมีอยู่ ลูกจะต้องเรียนรู้”

“ทางเดินนี้ผ่านไปรอบบ้านเลยล่ะ เนินหญ้าก็เหมือนกัน”
แอเรียตตีพูด

“แล้วไง” พ็อดถาม “มีอะไรเธอ”

แอเรียตตีถูองเท้าหนังสือแดงกับก้อนกรวด

“ตะแกรงเหล็กที่บ้านเราน่ะสิคะ” เธออธิบาย “หนูคิดว่า
ตะแกรงเหล็กนั้นอยู่ตรงหัวมุมพอดี เพราะเวลามองออกมา หนู
เห็นเนินหญ้า ต้องมองจากตะแกรงเหล็กของหนูนะคะ”

“ตะแกรงเหล็กนั้นมันเป็นของลูกตั้งแต่เมื่อไหร่กันล่ะ”
พ็อดถาม

“หนูคิดว่า---ถ้าหนูเดินไปตรงมุมบ้าน หนูตะโกนผ่าน
ตะแกรงเหล็กไปหาแม่ จะได้ไหมคะ”

“ไม่ได้---” พ็อดห้าม “อย่าทำเป็นเล่นไป
นะ เดินไปถึงมุมบ้านได้ยังไงกัน”

“แม่จะได้รู้ว่าหนูปลอดภัยดีไงคะ”

แอเรียตตีตอบ

“ถ้าฉัน---” พ็อดอดยิ้มไม่ได้

“วิ่งไปตะโกนเรียกแม่ดูซิ พ่อ
จะเฝ้าทางนี้---อย่าส่งเสียง
ดังนั้ล่ะ”

แอเรียตตีออกวิ่ง
ก้อนกรวดที่อัดแน่น
บนทางเดิน ทำให้
แทบไม่รู้สึกรู้ว่าเท้า

ซึ่งสวมรองเท้าหนังนุ่มกำลังเหยียบ ริงได้อย่างนี้ยอดไปเลย เวลา
อยู่ใต้พื้น ริงไม่ได้ ได้แต่เดิน ก้มตัวคลาน ไม่ใช่ริง!

แอเรียตตีเกือบวิ่งผ่านช่องที่ปิดไว้ด้วยตะแกรงเหล็กไป
เธอเหลือบเห็นเข้าพอดีตอนเลี้ยวมุมบ้าน ไซ้แล้ว ตะแกรงเหล็ก
ซุกอยู่ลึกในกำแพงเก่าของบ้านนี้ มีหญังก้ามะหิยี่สี่เขียวงอกงาม
แผ่เต็มไปหมด

แอเรียตตีวิ่งไปที่นั่น เอาจุกแนบซี่เหล็กไว้

“แม่คะ” เธอร้องเรียก แล้วหยุดรอสักครู่จึงเรียกใหม่

เรียกเป็นครั้งที่สาม โสมิ่ก็โผล่หน้าขึ้นมาดู ผมงองนาง
ยุ่งเหยิง มือถือฝาเกลียวของขวดผักดองใส่น้ำสบู๋ ทำทาบบอกว่า
หนัก

“อ้าว! ไปทำอะไรอยู่ตรงนั้นล่ะ---เล่นอะไรก็ไม่รู้---พ่อ
หายไปในไหน” นางถามอย่างโมโห

แอเรียตตีเอียงหน้าไปทางหนึ่ง

“อยู่ตรงโน้นคะ ตรงประตูหน้า”

เธอมีความสุขเหลือเกินจนต้องแอบเดินรับหญังก้ามะหิยี่
สี่เขียวสดโดยไม่ให้แม่เห็น---ในที่สุดเธอก็ได้ออกมาข้างนอก
มาอยู่อีกด้านหนึ่งของตะแกรงเหล็ก มาอยู่ด้านนอก มองเข้าไป
ยังด้านใน!

“ไซ้แล้ว---วันแรกของฤดูใบไม้ผลิ เขาจะเปิดประตูยั้ง
แหละ” โสมิ่ก็พูด “ริงกลับไปหาพ่อได้แล้ว บอกพ่อว่า ถ้าประตู
ห้องรับอรุณเปิดอยู่ละก็ แม่อยากได้กระดาษซับก้นหน่อย ถอย
ไปซิแม่จะเสียดน้ำ”

‘มิน่าล่ะ หล้ากำมะหยี่ถึงได้มาขึ้นตรงนี้ เพราะเราसान้ำ
ขึ้นมาจากตะแกรงเหล็กนี่เอง’ แอเรียตต์คิด พลางวิ่งไปหาพ่อ
พืดดมี่สีหน้าโล่งใจเมื่อเห็นลูกสาว แต่ครั้นได้ยินเรื่องที่
โฮมีลีต้องการกระดาศซั๊บ เขาก็ขมวดคิ้ว

“ไม่ได้ติดเข็มเสียบหมวกมาด้วย จะป็นโตะเขียนหนังสือ
ได้ยังไง เวลาขี่มกระดาศซั๊บนะ ต้องใช้เก้าอี้ ปีนขึ้นไปแล้วไต่
ผ้ามานะ แม่ น่าจะรู้แหละ เอะละ ขึ้นมาได้แล้วลูก”

“หนูขออยู่ข้างล่างนี่อีกหน่อยเถอะค่ะ---” แอเรียตต์
อ้อนวอน “รอกันว่าพ่อเสร็จงาน นะคะ แม่บอกว่า วันนี้ไม่มี
ใครอยู่ นอกจากย่านั้น---”

“แม่เราก็ดูดีเรื่อยเปื่อย---” พืดดมน์ “เวลาอยากได้อะไร
เร็ว ๆ ขึ้นมาละก็---ไม่คิดมั่งหรือกว่า ย่าแกอาจจะลุดจากเตียง
กว่าไม้มาด้วย---ใครจะรู้ วันนี้นางโดรวอร์อาจจะปวดหัวก็เลย
ไม่ไปไหน ใครจะไปรู้ว่าเด็กผู้ชายคนนั้นจะยังอยู่ที่นี้หรือเปล่า”

“เด็กผู้ชายคนไหนคะ” แอเรียตต์ถาม

“คนไหนเธอ” พืดดย้อนคำถามนั้น แล้วพืดต่อไปว่า
“อาจจะเจอเอนายแควรมปีเฟิร์ลเข้าก็ได้”

“คนที่ชื่อแควรมปีเฟิร์ลไม่ใช่เด็กนี่คะ” แอเรียตต์พืด

“ก็ไม่ใช่ล่ะสิ” พืดดยอมรับ “จะว่าไปแล้ว ไม่ใช่หรือ”
เขาพืดเรื่อย ๆ คล้ายจะหาทางอธิบายเรื่องนี้ “นั่นสิ เรียกนายนั้น
ว่าเด็กผู้ชายคงไม่ได้หรอก แต่ว่า---” เขาออกเดิน “ลูกจะอยู่
ตรงนั้นต่ออีกหน่อยก็ตามใจ อย่าไปห่างจากพ่อแล้วกัน”

แอเรียตต์เฝ้ามองพ่อเดินห่างไปจากชั้นบันได แล้วเธอก็

มองครอบตัว

ช่างสกลไส นายินดี ช่างมีอิสระเสรีอะไรเช่นนี้ แสงแดด
ต้นหญ้า ลมโซซย ตรงเนินลาดไปทางมุมบ้านมีต้นเชอร์รี่ออกดอก
เต็มไปหมด กลีบสีชมพูหล่นอยู่ตามโคนต้น ดอกพริมโรสสี-
เหลืองอ่อนเหมือนเนยสดบานอยู่บนพื้น

แอเรียตตีเหลือบมองไปทางบันไดหน้าประตูอย่างระมัด-
ระวังแล้วลุกขึ้น รองเท้าสีแดงเบาหวิว เหมือนจะพาเธอเดินรำไป
หากลิบดอกไม้---กลีบบางเบา ไค้งหยักเหมือนเปลือกหอย เมื่อ
เธอแตะ กลีบดอกไม้ก็ระริกไหว เธอกอบกลีบดอกไม้ขึ้นมาวาง
ซ้อน ๆ กันจนสูงเหมือนเวลาวางไฟให้เป็นรูปปราสาท แล้วปล่อย
ให้ระเนน

พืดเดินมาที่บันไดบนสุด ครุ่นหนึ่งเขาก็พูดว่า

“อย่าไปไกลน่ะนะ”

แอเรียตตีเห็นปากพ่อบุบขมิบ เธอยิ้มให้ ตอนนี้เธออยู่
ไกลจนไม่ได้ยินพ่อพูด

ตัวแมลงปีกเขียว ส่องแสงเรืองรองในแสงแดด บินผ่าน
ทางรอยกรวดมาหาแอเรียตตี เธอแตะตัวมันเบา ๆ มันนิ่งเฉยและ
รอดู เมื่อเธอยกมือขึ้น มันก็บินปร้อจากไป

มดตัวหนึ่งเดินโฉบเข้ามาอย่างรวดเร็ว เธอยื่นเท้าไปเหย้า มด
จ้องมองพลางส่ายหนวด แล้วเดินเลี้ยวไปอย่างเสียไม่ได้

นกสองตัวบินโฉบลงบนสนามใต้ต้นไม้ ส่งเสียงเสียงกัน
ดังลั่น ตัวหนึ่งบินไปก่อน อีกตัวหนึ่งเกาะอยู่ที่เนินหญ้า ยอด-
หญ้าระริกไหว

แอเรียตตีเดินไปตามเนินอย่างระมัดระวัง ค่อยๆปีนลงไป ตามต้นหญ้าสีเขียว เธอผลักใบหญ้าออกจากกันด้วยมือเปล่า หยาดน้ำกระเซ็นต้องกระโปรง รู้สึกว่ารองเท้าสีแดงเปียกชื้น แต่เธอก็เดินต่อไป ไข่มือดึงโคนหญ้า จนถึงบริเวณที่หญ้างามะหยา ขึ้นอยู่เต็ม สลับกับดอกไวโอเล็ตป่า และกอดันโคลเวอร์

ใบหญ้าซึ่งมอดดูแหลมคม สูงเท่าเอว แต่เมื่อสัมผัสกลับ อ่อนนุ่ม ดิคกลับเบาๆขณะที่แอเรียตตีเดินผ่าน ในที่สุด เธอเดินมาถึงโคนต้นไม้ นกตัวนั้นตกใจ รีบบินหนีไป เธอจึงนั่งลงบนใบพริมโรสเขียวๆ สูดอากาศที่มีกลิ่นหอม และกำลังคิดว่าไม่มีใครเล่นด้วย แต่แล้วก็เห็นว่า ในรอยยู่ยี่ของใบพริมโรสนั้นขังน้ำค้างไว้เหมือนลูกแก้วใสแจ๋ว ถ้าคลี่ใบไม้นั้นออก หยาดน้ำค้างก็จะกลอกลิ้งได้ราวกับลูกแก้วเล็กๆ

เนินหญ้างามมาก เกือบอุ่นเกินไปเมื่อนั่งบังต้นหญ้าสูง เช่นนี้ ดินปนทรายส่งกลิ่นแห้งๆฟุ้งกระจาย

แอเรียตตียื่นขึ้น เต็ดดอกพริมโรสดอกหนึ่ง ก้านสีชมพูอ่อนขอบบางยังสดชื่นอยู่ในมือเธอ ก้านดอกไม้นี้มีขนสีเงิน เมื่อชูก้านขึ้นส่องกับท้องฟ้า ดอกไม้ก็ดูคล้ายกับร่ม เธอมองเห็นแสงตะวันอ่อนๆส่องผ่านกลีบที่เป็นเส้นเล็กๆ

แอเรียตตีเห็นหนอนตัวหนึ่งบนเปลือกไม้ เธอเขี่ยเบาๆ ด้วยดอกไม้ มันรีบขดตัวเป็นก้อนกลม กลิ้งลงเนินไปหากอหญ้า เธอเคยเห็นหนอนพวกนี้มาก่อนแล้ว ใต้ถุนที่บ้านก็มี โอมิสี่เอ็ด ทุกครั้งที่ลูกเอาหนอนมาเล่น แม้ว่าหนอนกลิ้งเหมือนเหม็นเหมือนมิดเก่าๆ

แเอเรียตตีลิ่งนอนท่ามกลางก้านดอกพริมโรส เย็นสบาย
เหลือเกิน

แดดอุ่นอยู่ข้างบน แล้วเธอก็ถอนใจยาว หันหน้าไปข้างๆ
มองขึ้นไปตามเนินหญ้า

แเอเรียตตีลิ่งสะดุ้งสุดตัว ลืมหายใจ!

อะไรอย่างหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่บนเนินเหนือตัวเธอ อะไร
บางอย่างที่สุกใส!

แเอเรียตตีลิ่งมองด้วยดวงตาเบิกโพลง!

9

ดวงตาของใครก็ไม่รู้ หรือไม่ก็อะไรบางอย่างที่เหมือนลูกตาสุกใส สว่างแจ้วแห้ว เหมือนสีของท้องฟ้า!

ดวงตาเหมือนกับแอเรียตตีนี้แหละ แต่ใหญ่โตมโหฬาร ลูกตานั้นจับจ้องนิ่งอยู่!

แอเรียตตีลืมหายใจด้วยความกลัว!

ดวงตานั้นกะพริบ แผงขนตาขนาดใหญ่โบกลงมา แล้ว ตวัดกลับหายขึ้นไป

แอเรียตตีค่อยๆ ขยับขา ตั้งใจเคลื่อนตัวโดยไม่ให้มีเสียง ตั้งท่าจะถอยลงทางโคนหญ้าแล้วหนีไปทางเนิน

“อย่าขยับนะ!” เสียงหนึ่งเรียก เป็นเสียงใหญ่เช่นเดียวกับดวงตา แต่เมื่อลดเสียงให้เบา ก็ฟังห้าวแหบ เหมือนเสียงลมพัดผ่านตะแกรงเหล็กในคืนพายุจัดแห่งเดือนมีนาคม

แอเรียตตีตัวแข็งทื่อ

‘เอาละซี---’ เธอคิด ‘เรื่องแย่งที่สุด น่ากลัวที่สุด ก็เกิดขึ้นจนได้ มีคนเห็นฉันเข้าแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นกับเอ็กเกิลติน่ากำลังเกิดกับเราเสียแล้วสิ’

เงียบกันไปครู่หนึ่ง แอเรียตตีรู้สึกว่าจะหัวใจของเธอมาเต้นอยู่ในหู ได้ยินเสียงสุดลมหายใจลึกเข้าไปในปอดขนาดมหัพสาร

เสียงกระซิบว่า

“ไม่งั้นฉันจะเอาไม้ตี”

แอเรียตตีรู้สึกว่าจะตัวเองสงบนิ่ง

“ทำไมล่ะ” เสียงของเธอใสแจ้วเหมือนระฆัง แหกเข้าไปในอากาศ

“ก็ถ้าเผื่อว่าเธอวิ่งมาทางฉันไง” เสียงสั้นนิดๆกระซิบต่อ “ถ้าเธอวิ่งผ่านหน้ามาทางนี้ แล้วใช้มือเล็กๆ ที่ร้ายกาจตะกุกฉัน”

แอเรียตตีจ้องลูกตานั้น ยืนนิ่ง ถ้ามด้วยเสียงเยียบเย็นเหมือนน้ำแข็ง แผลมเหมือนเข็ม ว่า

“ทำไมล่ะ”

“ตัวแปลกๆชอบตะกุกหน้าตาคน ฉันเคยเห็นนะ---ในอินเดียไงล่ะ”

แอเรียตตีนึกถึงหนังสือความรู้เรื่องโลก แล้วแย้งว่า

“ก็ตอนนี้คุณไม่ได้อยู่ในอินเดียนี่”

“เธอออกมาจากในบ้านเธอ”

“ใช่”

“จากตรงไหน”

แอเรียตตี้จ้องดวงตานั่น

“ไม่บอก” เธอตอบอย่างใจกล้า

“เดี๋ยวฉันเอาไม้ตีนะ”

“เอาสิ อยากรีก็ตี” แอเรียตตี้ทำ

“ฉันจะบีเธอออกเป็นสองท่อนละ”

แอเรียตตี้ลุกขึ้น

“เอาสิ” เธอพูด พลังเดินออกไปข้างหน้าสองก้าว

นั่งไปอึดใจหนึ่ง แล้วหญ้าตรงนั้นก็สะท้อนเหมือนแผ่น-
ดินไหว เขาเลื่อนตัวไปห่าง นั่งตัวตรง เห็นเส้นหนาวสีเขียวทอง
อยู่เหมือนภูเขาทั้งลูก

“อยู่ตรงนั้นนะ” เขาร้องบอก

แอเรียตตี้ยกหน้าขึ้น ไซ้แล้ว! นี่จะต้องเป็นเด็กชายคน-
นั้นแน่! ตัวเธอเย็นเฉียบและเบาหวิวด้วยความตกใจกลัว

“คุณกำขวบไซ้ไหมล่ะ” แอเรียตตี้แจ้งใจถาม

เขาหน้าแดง

“ผิด ฉันสิขวบ” เขาก้มลงมองเธอพลังสุดลมหายใจ
ยาว “เธอล่ะ อายุเท่าไร?”

“สิบสี่” แอเรียตตี้ตอบ “มิถุนายนหน้านั้นนะ”

ความเจ็บเกิดขึ้นขณะที่แอเรียตตี้รอ

ทั้งๆที่ตัวสั้นเล็กน้อย ในที่สุดเด็กชายก็ถามว่า

“เธออ่านหนังสือออกหรือเปล่า?”

“แน่ละสิ” แอเรียตตี้อวด “คุณล่ะ”

“ฉันยังอ่านไม่ออก-เอ๊ย-คือ-หมายความว่า ฉันเพิ่งกลับ

มาจากอินเดียนะ” เขาตะกุกตะกัก

“มันเกี่ยวอะไรด้วยล่ะ” แอเรียตตีซัก

“อ้าว! ก็คนที่เกิดในอินเดียนะ พูดได้สองภาษาไง พอพูด
ได้สองภาษา ก็อ่านไม่ออก-เอ๊ย-ไม่เก่ง”

แอเรียตตีจ้องดูเขา คนอะไร ตัวโตยังกับยักษ์ บังพามืด
หมดเลย

“แล้วตอนหลังจะค่อยยังชั่วขึ้นใหม่ล่ะ” เธอถาม

เขาขยับตัว ลมเย็นพัดมาทางเงาของเขา

“อ้อ! วันหลังก็ค่อยดีขึ้น พี่สาวฉันไง พูดได้สองภาษา
ตอนนี้ลืมหหมดแล้ว เขาอ่านหนังสือในห้องเรียนชั้นบนได้ทุกเล่ม
เชียวนะ”

“ฉันก็อ่านได้ ถ้าเผื่อมีคนคอยถือหนังสือแล้วช่วยพลิก
ให้หน่อยนะ” แอเรียตตีบอก “ฉันพูดสองภาษาไม่ได้หรอก แต่อ่าน
อะไรๆ ได้ทั้งนั้น”

“อ่านออกเสียงได้ไหม”

“ได้สิ” แอเรียตตีตอบ

“งั้นรอตงนี่เดียว ฉันจะวิ่งไปเอาหนังสือมาจากชั้นบนนะ”

“เอาสิ” แอเรียตตีอยากอวดเก่งเต็มแก่ แล้วเธอก็ทำหน้า
ตกใจ “เอ๊ะ!”

“อะไรเธอ” เด็กชายยื่นค้ำหัวแอเรียตตี ดูสูงโปร่ง

“บ้านนี้มีที่ประตูนะ” เธอหยีตามองขึ้นไปหาเขา สู้กับ-
แสงแดด

เขาคุกเข่าลงข้างหนึ่ง

“ประตู่เธอ เฉพาะด้านนอกไซ้ใหม่”

“ไซ้”

“เอ๋อ---ก็มีประตูหน้า ประตูหลัง ประตูห้องเก็บปืน ประตูห้องล้างชาม แล้วก็ประตูติดกับหน้าต่างในห้องรับแขก”

“คือยังงี้---” แอเรียตตีพูด “พอฉันอยู่ในห้องโถง กำลังทำงานอยู่ตรงใกล้ๆ ประตูหน้า คือ---เอ๋อ---พอไม่ยอมให้ใครรบกวน---”

“ทำงานเธอ” เด็กชายถาม “ทำอะไรล่ะ”

“หาขนมาทำแปรงขัดพื้น” แอเรียตตีตอบ

“งั้นฉันจะเข้าทางประตูด้านข้าง” เขาเดินออกไป แต่แล้วก็หันกลับมาหาเธออีก เขายืนนิ่งชั่วครู่ คล้ายกับเงินอายุ แล้วก็ถามว่า

“เธอบินได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก” แอเรียตตีตอบอย่างแปลกใจ “คุณล่ะ”

เขายิ่งหน้าแดงจัดขึ้น ตอบอย่างโกรธๆ ว่า

“ฉันก็บินไม่ได้ ไม่ใช่นางฟ้านี่”

“ใครๆ ก็บินไม่ได้ทั้งนั้นละ ฉันไม่เชื่อเรื่องนางฟ้าหรอก”

เขามองเธอด้วยสายตาแปลกๆ

“เธอน่ะเธอไม่เชื่อ”

“ก็ไม่เชื่อล่ะสิ คุณล่ะ” แอเรียตตีซัก

“ก็ไม่เชื่อเหมือนกันแหละ”

แอเรียตตีคิดว่า เขาเป็นคนโกรธง่าย จึงพยายามเอาใจ
โดยพูดว่า

“แม้นันตี เชื่อเรื่องนางฟ้า แม่บอกว่าเคยเห็นนางฟ้าด้วย
ตอนนั้นแม่ยังเด็ก อยู่กับพ่อแม่ของแม่ด้านหลังกองทรายในที่
เก็บกระถาง”

เขาคุกเข่าลง ลมหายใจของเขารดหน้าแอเรียตตี

“นางฟ้ารูปร่างเป็นยังไง”

“ขนาดเท่าหอนอนกระสือ มีปีกอย่างผีเสื้อ แม้นันเล่าว่า
นางฟ้าหน้านิดเดียว มีแสงเรืองๆออกมาทั่วตัว เวลาเคลื่อนไหว
เหมือนประกายไฟเชียวนะ มือก็นิดเดียว แม่บอกว่าหน้านางฟ้า
สว่าง แล้วก็เปลี่ยนไปเรื่อย คล้ายๆกับกำลังพูดอะไร แต่เร็วปรือ
จนฟังไม่รู้เรื่อง”

“นั่นหรือ” เด็กชายชักสนใจ “แล้วนางฟ้าหายไปไหนล่ะ”

“อยู่ๆก็หายไป---” แอเรียตตีตอบ “ตอนที่แม้นันเห็นนะ
รู้สึกว่านางฟ้าติดอยู่กับใยแมงมุมนะ---พอดีตอนนั้นมีดแล้ว
ราวห้าโมงเย็น ฤดูหนาวด้วย เลยเวลาน้ำชาไปแล้ว”

“นั่นหรือ” เขาพูดซ้ำ หยิบกลีบดอกเชอร์รี่ขึ้นมาพับเข้า
ด้วยกันเหมือนแซนดวิช แล้วใส่ปากเคี้ยวช้าๆ “สมมุติว่าเธอ
เห็นคนตัวเล็ก ๆ สูงสักแค่ดินสอ นุ่งกางเกงปะด้วยผ้าสีฟ้า กำลัง
ปีนขึ้นไปตามผ้า幔นได้ครึ่งทาง หัวด้วยขาตุ๊กตามาด้วย เธอว่า
ไซ่เทวดาไหมล่ะ” เขาถามพลางมองผ่านแอเรียตตีไปที่ผนัง

“ฉันว่าไซ่พ่อของฉันนะสิ”

“อ้อ!---” เด็กชายหยุดคิด “พ่อเธอนุ่งกางเกงปะด้วยผ้า
สีฟ้าหรือ”

“กางเกงดีไม่ปะหรอก ตัวที่นุ่งเวลาไปหยิบยืมนะถึงจะมี

ฝ่าปะ”

“อ้อ!” เด็กชายใช้คำนี้อีก เขาคิดว่าเป็นคำที่ปลอดภัยดี เหมือนพวกทนายชอบใช้กัน “มีคนแบบเธออีกแยะไหม”

“ไม่หรอก” แอเรียตตีบอก “เราไม่เหมือนกัน”

“ฉันหมายความว่า ตัวเล็กเท่าเธอนะ”

แอเรียตตีหัวเราะ

“โธ่เอ๊ย! อย่าไปเลย คุณคงไม่คิดว่าในโลกนี้มีคนตัวเท่าคุณแะนักรอกนะ”

“ก็ยิ่งมากกว่าคนตัวเท่าเธอแหละน่า” เขาเถียง

“จริง ๆ นะ” แอเรียตตีหัวเราะอีก “คุณคิดจริงๆ เหนียว ---คือฉันหมายความว่า โลกนี้จะเป็นยังไง มีแต่เก้าอี้โตๆ ทั้งนั้น ฉันเห็นมาแล้วนะ ลองคิดดูสิ ถ้าต้องต่อเก้าอี้ขนาดโตเท่านั้นให้ทุกคน จะเป็นยังไง แล้วยังผ้าตัดเสื้ออีกล่ะ คงต้องใช้ยาวเป็นไมล์เลย ต้องใช้ผ้ากว้างอย่างกระจาโมเลยสิ แล้วยังต้องเย็บอีกล่ะ แล้วบ้านก็ต้องเบ้อเริ่ม สูงปรี๊ด มองเกือบไม่เห็นเพดานละซี เตียงอีกล่ะ อาหารที่กินเข้าไปอีก คงต้องกองเป็นภูเขา สตูว์กับซูปคงจะเป็นหม้อโตๆ เลยสิ”

“เธอกินซูปด้วยเหรอ” เด็กชายถาม

“กินสิ” แอเรียตตีหัวเราะ “พ่อฉันมีลูกคนหนึ่งที่เคยลงเรือพายไปในหม้อน้ำต้มกระดูก คอยหยิบเศษเนื้อเศษผักขึ้นเรือ ความเอาเศษฟักแฟง จนยายแม่ครัวสงสัยเพราะเจอเข็มหมุดงๆ อยู่ในซูป หนหนึ่งนะ เรือเกือบคว่ำเพราะไปชนกระดูกแข็งว้าวเข้าพายหลุดจากมือ เรือรั่ว แต่เขาขว้างเชือกคล้องหูหม้อได้ แล้ว

โหนไปตามขอบหม้อ แต่น้ำต้มกระดูกนั้นลึกลงเป็นพันๆ ฟาซอม
เลยนะ! แล้วหม้อก็ใหญ่ยิ่งขึ้น! จะหาของที่โหนมาใส่ได้เต็มหม้อ
พอฉันถึงได้บอกว่า ดีแล้วที่พวกนี้ตายไปเสียมั้ง สอง-สามคน
ก็ยังมี เราต้องการของไม่มากหรอก เพื่อเอาตัวรอดนะ---พ่อ
บอกว่า ไม่นั่นมัน---เฮ้อ---” แอเรียตตีพยายามคิดหาคำ “พ่อ
บอกว่า---มันจะไปกันใหญ่---พ่อว่า---”

“ที่พูดว่า‘เอาตัวรอด’นะ หมายความว่ายังไง” เด็กชาย
ถามอีก

ต่อจากนี้ไป
โปรดอ่านในหนังสือ

เกี่ยวกับผู้เขียน

แมรี นอร์ตัน เกิดเมื่อปีค.ศ.1903 เป็นหญิงคนเดียวในจำนวนพี่น้อง 5 คน เรียนหนังสือที่มารีการเวตคอนเวนต์ เมืองอีสต์ กรินสแตมณฑลซัสเซ็กซ์ ประเทศอังกฤษ หลังจากเรียนจบก็ทำงานเป็นเลขานุการ แต่เบื่องานที่ทำ จึงสมัครเป็นนักแสดงละครเวที แสดงอยู่ 2 ปี ก็แต่งงานกับทายาทเจ้าของธุรกิจเดินเรือชื่อโรเบิร์ต ซี. นอร์ตัน ในปีค.ศ.1927 แล้วย้ายจากอังกฤษไปพำนักอยู่ที่ปอร์ตุเกส มีลูกชาย 2 คน ลูกสาว 2 คน

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง สามีของเธอไปร่วมรบในกองทัพเรืออังกฤษ แมรีกับลูก 4 คน กลับมาอยู่ที่อังกฤษ ก่อนจะอพยพไปพำนักในสหรัฐอเมริการะยะหนึ่ง แมรีเข้าทำงานกับสถานีวิทยุบีบีซี เธอเริ่มเขียนหนังสือเรื่องแรกที่นิวยอร์ก ในปี ค.ศ.1943 ชื่อ 'ปุ่มเตี้ยง' และพิมพ์เล่มในปีเดียวกัน ปีนั้นเองเธอได้หวนคืนสู่การแสดงอีกครั้ง

เมื่อสงครามสงบ แมรีกับครอบครัวก็กลับไปยังประเทศอังกฤษ เธอเขียนเรื่อง 'กองไฟกับไม้กวาด' ในปี ค.ศ.1947 เรื่องนี้มีตอนต่ออีก ภายหลังรวมเล่มในชื่อใหม่ว่า 'ปุ่มเตี้ยงวิเศษ'

ต่อมาเธอจึงเขียนเรื่อง 'คนตัวจิ๋ว' พิมพ์เล่มในปีค.ศ.1952 ทำให้มีชื่อเสียงระดับแนวหน้าของนักเขียนเรื่องสำหรับเด็กในระยะหลังสงคราม ซึ่งถือเป็นยุคเฟื่องของเรื่องแนวจินตนาการเหนือจริง เรื่องชุดนี้มี 5 ตอน คือ 'คนตัวจิ๋ว' 'จิ๋วชาวทุ่ง' 'จิ๋วลอยน้ำ' 'จิ๋วลอยฟ้า' และ 'จิ๋วล้างแค้น' เป็นที่นิยมของนักอ่านทุกวัยตลอดมา 'ปุ่มเตี้ยงวิเศษ' และ 'คนตัวจิ๋ว' เคยสร้างเป็นภาพยนตร์ และภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์

เรื่อง 'คนตัวจิ๋ว' นี้ ได้รับรางวัลเหรียญคาร์เนกี จากสมาคมห้องสมุดของอังกฤษ นับเป็นรางวัลด้านวรรณกรรมเยาวชนที่สําคัญรางวัลหนึ่ง

แมรี นอร์ตัน ถึงแก่กรรมเมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ.1992 อายุได้ 89 ปี

เป็น การยากที่จะบอก ว่า
หนังสือของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
ดีอย่างไร
ดีมากแค่ไหน
สมควรซื้ออ่านและซื้อเก็บไว้เพียงใด
แต่ถ้าท่านมีลูก หลาน เหลน
ในภายหน้า ลูกหลาน เหลนโหลนของท่าน
จะระลึกถึงท่านด้วยสำนึกขอบพระคุณ
หากพวกเขาได้อ่านหนังสือของสำนักพิมพ์นี้
ที่ท่านซื้อเก็บไว้เป็นสมบัติ เป็นมรดกตกทอด

เรามิได้ทำหนังสือให้ท่านอ่านเพียงวันนี้
เดือนนี้ หรือปีนี้ แต่หวังจะให้อยู่นาน
มิใช่ในชั่วเวลาสิบปี ยี่สิบปี หรือห้าสิบปี
ทว่าอยากให้อยู่ถึงร้อยปีหรือกว่านั้น
เหมือนวรรณกรรมและหนังสือดี ๆ ทั้งหลาย
ที่มักจะอยู่ในความทรงจำของผู้อ่าน
สืบทอดต่อกันรุ่นแล้วรุ่นเล่า
จดจำกันสืบไปมิรู้เสื่อม
ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด
หนังสือทุกเล่มของสำนักพิมพ์นี้ก็เช่นกัน
เราเชื่อมั่นประการหนึ่งว่า
การทำหนังสือดีก็เสมือนสร้างโบสถ์วิหาร

ชมรมหนังสือดี

คือแหล่งรวมของสำนักพิมพ์ที่ผลิตหนังสือดี
 อาทิ สำนักพิมพ์ผีเสื้อ สำนักพิมพ์กระรัต
 สำนักพิมพ์ดอกไม้ สำนักพิมพ์หมายเลขห้า
 สำนักพิมพ์หนังสือเยาวชน สำนักพิมพ์ห้องสมุด
 และสำนักพิมพ์หนังสือเล่มเล็ก
 สำนักพิมพ์เหล่านี้เป็นเครื่องหมายการพิมพ์
 ของบริษัทสำนักพิมพ์ผีเสื้อจำกัด
 จัดพิมพ์หนังสืออย่างประณีต ทั้งรูปแบบ เนื้อหา
 งานบรรณาธิการ และวิธีการผลิตทุกขบวนการ ทุกขั้นตอน
 คุณภาพทัดเทียมหนังสือที่พิมพ์จากต่างประเทศ
 หรืออาจจะดีกว่าในบางกรณี
 แต่จำหน่ายในราคาถูกที่สุดสำหรับคุณภาพระดับนี้
 หนังสือแต่ละเล่มจะมีอายุทนนานหลายสิบปี
 หรืออาจจะอยู่ได้ถึงร้อยปีโดยไม่หลุดเป็นแผ่น ๆ
 ถ้าเก็บรักษาในสภาพอากาศดี
 เราได้ปรารถนาความร่ำรวยจากการทำหนังสือขาย
 นอกจากหวังฝากผลงานไว้ให้นักอ่านที่รักหนังสือ
 และมี 'รสนิมม' ในหนังสือทำนองเดียวกัน
 เราจึงผลิตหนังสือทุกเล่มอย่างทุ่มเท ด้วยชีวิต จิตใจ และวิญญาณ
 ติดต่อขอรายชื่อหนังสือดีและข่าวสารชมรมหนังสือดีได้ที่
 ชมรมหนังสือดี ถนนอาคารหมายเลขห้า
 5/4 ถนนสุขุมวิท ซอย 24 กรุงเทพฯ 10110
 (โปรดแนบแสตมป์ค่าจัดส่ง 5 บาท พร้อมแจ้งชื่อและที่อยู่ไปด้วย)
 ร้านจำหน่ายหนังสือ โปรดติดต่อที่ บริษัทดวงกมลสมัย จำกัด
 90/21-25 ถนนราชปรารภ มุมมกกะสัน หน้าโรงพยาบาลนครโอเอ. พญาไท
 กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 245-5586, 247-1030

หนังสือนี้พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์ที่ฟอกสีแต่น้อย
 มีคุณสมบัติดูดซับแสงดี ปริมาณการสะท้อนแสงน้อย
 เพื่อมิให้เกิดผลร้ายต่อสายตาของผู้อ่าน
 อย่างไรก็ตาม ไม่ควรอ่านหนังสือกลางแสงจ้า
 หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือภายใต้แสงแดดจัด
 และไม่ควรอ่านหนังสือในสถานที่ที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอ
 ช่วงเวลาการอ่านหนังสือขณะที่ลมพัดแรง
 เพื่อป้องกันดวงตาและถนอมสายตา

หนังสือนี้เข้าเล่มด้วยระบบเย็บกึ่ง(ร้อยเส้นด้าย)และไสกาว
 เพื่อให้รูปเล่มแข็งแรงมั่นคงโดยไม่หลุดเป็นแผ่น ๆ
 ตลอดระยะเวลายาวนาน ไม่ต่ำกว่า 50 ปี
หากหนังสือเล่มที่ท่านถืออยู่นี้ มิได้เย็บกึ่ง(ร้อยเส้นด้าย)
และปรากฏว่าหน้ากระดาษหลุดจากเล่มเป็นแผ่น ๆ
 โปรดส่งไปยังสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
 นอกจากจะได้รับเล่มใหม่โดยไม่ต้องเสียค่าส่งแล้ว
 สำนักพิมพ์ผีเสื้อยินดีมอบหนังสือเล่มอื่น ๆ ให้อีก 10 เล่ม

ในกรณีที่หนังสือเล่มใดไม่ได้มาตรฐานของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
 อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน เลขหน้าสับสน หน้าขาดหาย
 สำนักพิมพ์ผีเสื้อยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้
 โดยส่งไปเปลี่ยนที่สำนักพิมพ์ ตามที่อยู่ในหนังสือ
 สำนักพิมพ์จะมอบของตอบแทนให้พร้อมกับหนังสือใหม่ด้วย
 เพื่อเป็นการขออภัยและขอบคุณ

ผู้อ่านที่ประสงค์จะสนับสนุน UNICEF
(ยูนิเซฟ : องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ)
เพื่อช่วยเหลือโครงการในประเทศไทย
ติดต่อได้ที่
19 ถนนพระอาทิตย์ กรุงเทพฯ 10200
โทรศัพท์ (02)280-5931 โทรสาร (02)281-6033

ศิริราชมูลนิธิ

ดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยยากไร้
ของโรงพยาบาลศิริราช

บริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และตัวคุณเอง
ติดต่อได้ที่
โทรศัพท์ (02) 412-2009, 419-7658, 419-7659
โทรสาร 419-8514